231Α

ΕΤΟΣ ΚΓ΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ΄ | Ἐν Ἀθήναις τῇ 10—20 Μαρτίου 1923 ν. ἡ. 23 Μαρτίου—2 Ἀπριλίου 1923 | ΑΡΙΘ. 8-9 ΣΕΛ. 41

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ Ἐκκλησία ἀπέκτησε τὸν ἀρχηγόν της.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ παρὰ τὸ πηδάλιον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἵσταται νῦν ὁ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων νὰ ἐξαρθῇ ἡ προσωπικότης τοῦ νέου Μητροπολίτου. Εἶνε τόσον γνωστὴ εἰς τοὺς κύκλους τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ τοὺς Ἐπιστημονικούς, κατέχει τόσον ἐπίλεκτον θέσιν εἰς τὴν καθόλου Ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν, ἡμετέραν τε καὶ ξένην, ὥστε ἀληθῶς «γλαῦκα ἐς Ἀθήνας» θὰ ἐκόμιζεν ὁ ἐπιχειρῶν νὰ περιγράψῃ τὰ χαρίσματα, ὑφ' ὧν ὁ νέος Μητροπολίτης περικοσμεῖται. Ἀλλ' ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων τοσάκις φωναὶ εἰλικρινοῦς πόνου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἠκούσθησαν καὶ δεινὴ διεξετραγῳδήθη ἡ θέσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, μαζὶ μὲ τὰ εὐλαβῆ καὶ ἐγκάρδια διὰ τὴν ἐκλογὴν συγχαρητήρια, ἐλπίδες μᾶλλον καὶ εὐχαὶ εἶνε πρέπον νὰ διατυπωθῶσι πρὸς τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην μας καὶ Ἔξαρχον πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομον.

Αἱ ἐλπίδες μιᾶς νέας ζωῆς καὶ κινήσεως καὶ δράσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· αἱ εὐχαὶ βαθείας καὶ εἰλικρινοῦς εἰρηνεύσεως τῆς ἐξαιρετικῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη χειμασθείσης Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως· οἱ πόθοι τῆς τακτοποιή-

231β

σεως καὶ ἀνορθώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων· ἡ προσδοκία, ἡ ἐναγώνιος, τῆς ἐξυψώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ κλήρου καὶ τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ὑψηλὴν διακονίαν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Κοινωνίας.

Καὶ τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν εὐχῶν καὶ τῶν πόθων τούτων τὸν ἀντίλαλον ἔχει βαθέως αἰσθανθῆ—εἴμεθα περὶ τούτου βέβαιοι—ἡ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὴ τοῦ νέου Μητροπολίτου ψυχή. Καὶ ἐξ ὅσων ἔχει γράψει καὶ ἀπὸ ὅσα ἔχει κηρύξει καὶ ἀπὸ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον Του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκόμη καὶ νωπὰς ἀποφάσεις, εἰς ἃς ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας προβαίνει, διαφαίνεται θερμὸς ὁ πόθος καὶ διακαὴς ἡ προσπάθεια πρὸς μίαν πραγματικὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀναγέννησιν.

Ὁ «*Ἱερὸς Σύνδεσμος*» καὶ ἡ «*Πανελληνικὴ Ἕνωσις τῆς Ἑλλάδος*», τῶν ὁποίων τοὺς πόθους καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐκπροσωπεῖ τὸ περιοδικὸν τοῦτο, εἶνε εὐτυχεῖς διότι τοῖς παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἴδωσι ἐνσαρκουμένους τοὺς πόθους των ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου Μητροπολίτου· καὶ ἐν τῇ ἀπείρῳ χαρᾷ διότι ἀπέκτησαν ἀρχηγὸν καὶ σημαιοφόρον τῶν τιμίων ἀγώνων των αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν μὲ τὸν εὐλαβέστερον καὶ υἱικώτερον τρόπον νὰ δηλώσωσι πρὸς τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην ὅτι εἰς τοὺς σκληροὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνάς Του θὰ εὕρῃ τὸν ἐφημεριακὸν κλῆρον τῆς Ἑλλάδος πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον στρατιώτην, ἔχοντα στερρὰν καὶ ἀκλόνητον τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ζωήν του νὰ θυσιάσῃ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΡΡΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν 8ην Μαρτίου συνελθοῦσα ἡ Ἰ. Σύνοδος πρὸς πλήρωσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν προέτεινε δι' αὐτὸν τοὺς πανοσιολ. ἀρχιμ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθ. τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς, Γερμανὸν Βασιλάκην καὶ Ν. Παγώνην πνευματικῶς Προϊσταμένους τῶν Ὀρθοδ. Ἑλλην. Παροικιῶν Παρισίων καὶ Λονδίνου.

Ἐκ τῶν προταθέντων ἡ Πολιτεία ἐξέλεξε διὰ τὸν κενὸν Θρόνον τὸν πανοσιολογιώτατον ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον.

— ΤΙΣ Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΗΣ.

Ἐγεννήθη τῷ 1868, περατώσας δὲ τὰς προκαταρκτικὰς Αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μ. τοῦ Γένους καὶ εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν (1884—1887), εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ (1887–1888) καὶ εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν Σμύρνης (1888–1889), ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὸ Γυμνασιακὸν δίπλωμα. Ἐγγραφεὶς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐφοίτησεν εἰς αὐτὸ ἐπὶ διετίαν (1889—1891). Εἶτα δὲ τυχὼν τῆς προστασίας τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας ἀπεστάλη πρὸς εἰδικὰς θεολογικὰς σπουδὰς εἰς Ρωσίαν, φοιτήσας ἐπὶ τετραετίαν εἰς τὰς Ἀκαδημίας Κιέβου (1892—1893) καὶ τῆς Πετρουπόλεως (1893—1895), ὅπου ἔλαβε τὸ θεολογικόν Του δίπλωμα (1895).

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν Αὐτοῦ ἐκ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετρουπόλεως διωρίσθη Καθηγητὴς τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, μετὰ τετραετίαν δὲ περίπου καὶ Διευθυντὴς αὐτῆς (1895—1909).

Τῷ 1900 προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου.

Ἀπομακρυνθεὶς ἐξ Ἱεροσολύμων διέτριψεν ἐπὶ μικρὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἡ δὲ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

231ε

ὁ *Μελῳδὸς*» προσέρχεται σήμερον ἐνώπιον Αὐτῆς ἵνα ὑποβάλῃ ταπεινὰ συγχαρητήρια καὶ θερμὰς εὐχὰς ὑπὲρ μακροημερεύσεως καὶ μεστῆς δράσεως καρποφόρου ποιμαντορίας, ἐπικαλεσθῇ δὲ τὰς σεπτὰς Αὐτῆς εὐλογίας καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν, τὰ τόσον πολύτιμα διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον σταδιοδρομίαν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ.

— Η ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ.

Τὴν 10ην π. μ. τρεῖς Βασιλικαὶ ἅμαξαι παρέλαβον τοὺς Παν. Συνοδικοὺς ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου καὶ τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους ὡδήγησαν εἰς τὰ Βασιλικὰ Ἀνάκτορα.

Τὴν 10 καὶ 15' τελετικὴ Βασιλικὴ ἅμαξα παρέλαβεν ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου τὸν Μακαριώτατον Ἀθηνῶν, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ ἑνὸς Ὑπασπιστοῦ Του.

Ἡ διαβεβαίωσις ἐδόθη εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν τῶν Ἀνακτόρων.

Ὁ Μακαριώτατος φέρων τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύαν ἐπέβη τῆς τελετικῆς Βασιλικῆς ἁμάξης καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τῶν ἀνακτόρων κ. Λεγάκη καὶ τοῦ Ὑπασπιστοῦ κ. Γιαλίστρα προσῆλθεν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἀνέμενον Αὐτὸν οἱ προσκεκλημένοι ἐπίσημοι. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Μητροπολίτου προσῆλθεν εἰς τὴν Αἴθουσαν ἡ Α. Μ ὁ Βασιλεύς, πρὸς ὃν ὁ Μακαριώτατος ἔδωκε τὴν νενομισμένην διαβεβαίωσιν. Μεθ' ὃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς προσεφώνησε δι' ἐμπνευσμένων λόγων τὸν Μακαριώτατον, τονίσας ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς Του ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν λύεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἐπανεύρῃ τὴν προτέραν της εἰρήνην καὶ δόξαν. Εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε δι' ὀλίγων, εὐχαριστῶν τὸν Βασιλέα διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδιαφέρον Του, εἰπὼν ὅτι θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ, ἐὰν ὡς Προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἀναδειχθῇ αὕτη—ὅπως πάντοτε ὑπῆρξε—σπουδαῖος παράγων τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς δόξης τοῦ Ἔθνους.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

—Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Τὴν παρ. Τετάρτην (14) συνῆλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς πρώτην τακτικὴν συνεδρίαν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου, ἐν ᾗ παρῆν καὶ ὁ ἐξοχ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Ι. Σιώτης.

Ὁ Α' Γραμματεὺς τῆς Συνόδου ἀρχιμανδρίτης κ. Γ. Ρουμπάνης ἀπὸ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἰ. Συνόδου προσεφώνησε τὸν νέον Μητροπολίτην ὡς ἑξῆς:

Μακαριώτατε·

Τὸ Προσωπικὸν τῶν Γραφείων τῆς Ἰ. Συνόδου ἐν πλείστῃ καὶ θερμοτάτῃ χαρᾷ ὑποδέχεται Ὑμᾶς σήμερον ἀναλαμβανοντα τὰ ὑψηλὰ Προεδρικὰ Ὑμῶν καθήκοντα.

Αἱ ἱστορικαὶ περιστάσεις καὶ συνθῆκαι, καθ' ἃς ἀναλαμβάνετε τοὺς οἴακας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι προφανῶς ὑψίστης καὶ ἐξαιρετικῆς σημασίας.

Μετὰ τὰ τελευταῖα Ἐθνικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἡ ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τοῦ Κράτους τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἑδρεύουσα Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέβη καὶ τὸ κυριώτατον κατ' οὐσίαν κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Τὰ δὲ προκύψαντα ὕψιστα ἐκκλησιαστικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, ἐντεῦθεν, ὡς ἀπὸ πηγῆς φωτός, ἀναμένουσι κατὰ μέγιστον μέρος τὴν μελέτην, κατεύθυνσιν καὶ λύσιν αὐτῶν.

Ἀλλ' εὐκαίρως ἅμα καὶ ἐπικαίρως ἐτέθητε, Μακαριώτατε, ἐπὶ τῆς Προεδρικῆς λυχνίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πολυχρόνιος Ὑμῶν πεῖρα καὶ δρᾶσις ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, τῇ ἐνταῦθα Ῥιζαρείῳ Σχολῇ καὶ τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ ἡ εὐρυτάτη καὶ βαθυτάτη γνῶσις τοῦ βίου ἁπάντων τῶν αἰώνων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἣν διατρανοῦσι τὰ πολυάριθμα Ὑμῶν συγγράμματα, τὴν μὲν ὑμετέραν Μακαριότητα ἐφωδίασαν διὰ τῶν ἐν τῷ ὑψηλῷ Ὑμῶν καθήκοντι ἀπαιτουμένων ἐφοδίων, ἡμᾶς δὲ πάντας ἀκραδάντως πείθουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἁπάντων ἐκείνων, ὅσα κλῆρος καὶ λαὸς ἀγωνιωδῶς ἀναμένει ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐγράψατε διὰ τῆς γραφίδος τὴν μέχρι τοῦδε ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ γράψητε καὶ διὰ τῶν ἔργων Ὑμῶν, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἰ. Συνόδου, τὴν ἀρίστην σελίδα τῆς Νεωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

Πεποιθότως ἀναμένοντες καὶ ἡμεῖς ταῦτα ἀπεκδεχόμεθα τὰς ὑμετέρας διαταγὰς μετὰ τῶν εὐλογιῶν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι ἓν ἁπλοῦν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος νεῦμα, ἀνακαινίζον τὴν Συνοδικὴν ὑπηρεσίαν, θὰ εὕρῃ ταύτην ὅλως πρόθυμον καὶ ἱκανὴν ν' ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς τὴν μεγάλην σταδιοδρομίαν τῆς Ἰ. Συνόδου, ἧς τὴν κατεύθυνσιν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπαξίως λίαν ἀνεδέχθητε.

Εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτοις ἱκετεύομεν Αὐτὸν γονυκλινεῖς, ἵνα δωρήσηται τῇ ὑμ. Μακαριότητι ὑγείαν ἀδιάπτωτον πρὸς ἄκοπον ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν Ὑμῶν καθηκόντων ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τε ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀκολούθως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος ἐχαιρέτησε τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν Θρόνον τοῦ νέου Μητροπολίτου διὰ τοῦ κάτωθι λαμπροῦ λόγου:

Μακαριώτατε Δέσποτα·

Πλήρεις χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως χαιρετίζομεν τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ἀναλαμβάνουσαν σήμερον

231D

τὰ ἱερὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πλήρεις, λέγω, χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης χαιρετίζομεν Αὐτὴν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, καθ' ἣν προκαθημένη ἡμῶν ἄρχεται διευθύνουσα τὰς ἐργασίας τῆς ἀνωτάτης ἐν τῷ Κράτει ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, καθόσον εἰς ὑμᾶς μετὰ χρηστοτάτων ἐλπίδων ἀπεβλέψαμεν ὡς τὸν συγκεντροῦντα τὰ σπάνια καὶ μεγάλα ἐκεῖνα προσόντα, ἅτινα ἀπαραιτήτως δέον νὰ κέκτηται κατὰ τὰς παρούσας ἐκτάκτους μάλιστα περιστάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὁ καλούμενος ἐπὶ τὸν ἁγιώτατον Θρόνον τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ τὴν Προεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὴν ζῶσαν καὶ θερμὴν Ὑμῶν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ἀνυπόκριτον Ὑμῶν εὐσέβειαν, εἰς τὴν ἔκτακτον ὑμῶν ἐπιστημονικήν, θεολογικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν, τὴν γονιμωτάτην καὶ παραγωγικωτάτην ὑμῶν ἐν τῇ θεολογικῇ Ἐπιστήμῃ ἐργασίᾳ, τοὺς εὐκλεεῖς ὑμῶν ἀγῶνας καὶ τοὺς ὀτρηροὺς ὑμῶν κόπους καὶ ἱδρῶτας ὑπὲρ τῶν τιμαλφῶν ἀγαθῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐναρξαμένων ἀπὸ τῆς ἁγιωτάτης μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν πολυετῆ ὑμῶν διοικητικὴν πεῖραν, κτηθεῖσαν ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ εὐδοκίμῳ διοικήσει δύο ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ἐν αἷς ἐξεπαιδεύσατε καὶ διεπαιδαγωγήσατε ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου πολυαρίθμους ποιμένας καὶ διδασκάλους εὐγνωμόνως ἐνθυμουμένους ὑμᾶς καὶ μετ' ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ καὶ ἐγκωμίων ἀναφέροντας τὸ τίμιον ὑμῶν ὄνομα, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὴν ἀγαθωτάτην ὑμῶν φήμην οὐ μόνον πανταχοῦ Ἑλληνικῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτεροδόξοις Ἐκκλησίαις, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὸ πρᾷον καὶ εἰρηνικὸν καὶ φιλάδελφον, τὸ σεμνὸν καὶ ἀνεπίληπτον τοῦ ἤθους ὑμῶν, καὶ συλλήβδην ἀπεβλέψαμεν εἰς τὰ περικοσμοῦντα ὑμᾶς ἔκτακτα καὶ ἐξαιρετικὰ προσόντα, καθόσον αἱ ἔκτακτοι καὶ ἐξαιρετικαὶ παροῦσαι περιστάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀπῄτουν Πρωθιεράρχην ἔκτακτα προσόντα συγκεντροῦντα. Καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἐξαιρετικαὶ αἱ περιστάσεις, ὑφ' ἃς διατελεῖ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν· διότι, ἵνα μόνον εἰς ἐλάχιστα σημεῖα περιορισθῶ, νῦν εἴπερ ποτὲ ἐπιτακτικὴ παρίσταται ἀνάγκη τῆς ἀποκτήσεως λογίου καὶ μεμορφωμένου κλήρου, δυναμένου νὰ εὐαγγελίζηται τῷ ἑλληνικῷ λαῷ τὰς μεγάλας καὶ ὑψηλὰς τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας. νῦν εἴπερ ποτέ, ὁπότε ὀλέθριαι κακοδοξίαι μετὰ τῶν συμπαρομαρτουσῶν αὐταῖς ἠθικῶν πλανῶν ἀπειλοῦσι νὰ ἀνατρέψωσιν αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας, εἶναι ἀνάγκη ἀναπόδραστος ἡ ἀπόκτησις κλήρου δυναμένου ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης καὶ τῆς καταιγίδος ταύτης νὰ ὁδηγῇ τὸν Χριστώνυμον λαὸν ὡς φάρος τηλαυγὴς εἰς τὸν εὔδιον καὶ σωτήριον λιμένα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ἀλλ' οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ κλήρου ἡμῶν ἐπιβάλλει καὶ αὐτὴ ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους ἡμῶν, διότι εἶναι τῷ ὄντι λυπηρὸν πρᾶγμα ἐμβάλλον πάντα πονοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν εἰς μελαγχολίαν, ὅτι ἐκ πάντων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν μηδὲ τῶν Βαλκανικῶν τοιούτων ἐξαιρουμένων, μόνον τὸ ἡμέτερον Κράτος ὑπολείπεται τόσον εἰς τὸ σπουδαῖον καὶ ζωτικὸν ζήτημα τοῦτο. Μετὰ τῆς ἀποκτήσεως κλήρου πεπαιδευμένου συμβαδίζει καὶ ἡ οἰκονομικὴ αὐτοῦ ἀνόρθωσις, νῦν δὲ μάλιστα, ὁπότε αἱ συνθῆκαι τῆς συντηρήσεως ἀπέβησαν δυσχερέσταται, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ληφθῇ πρόνοια ἄμεσος καὶ ταχεῖα οὐ μόνον πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν μεμορφωμένων ἱερέων, ἀλλ' ἁπαξαπλῶς πάντων τῶν ἐφημερίων τοῦ Κράτους, καθ' ὃν τρόπον λαμβάνεται μέριμνα καὶ τὰ μέσα ἐξευρίσκονται περὶ πάντων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, διότι πάντες οἱ ἱερεῖς οἰκογενειάρχαι ὄντες προσπαλαίουσι πρὸς ἀνυπερβλήτους οἰκονομικὰς δυσχερείας καὶ μεγάλας ἀντιμετωπίζουσι βιωτικὰς ἀνάγκας. Μετὰ τῆς μορφώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου συνδέεται προδήλως καὶ ἡ σύστασις σπουδαίων Ἱερατικῶν Σχολείων, ἐναμιλλωμένων ἐν τῷ ἀρτιωτέρῳ καταρτισμῷ τῶν μελλόντων ἱερᾶσθαι, ἐν θεολογικοῖς συγγράμμασι καὶ περιοδικοῖς καὶ οὕτως εἰς τὴν θεολογικὴν ἡμῶν Ἐπιστήμην προσδιδόντων νέαν ζωὴν καὶ ἀκμὴν μέλλουσαν ἀναμφισβητήτως νὰ ἐπιδράσῃ καὶ παρακολουθήσῃ αὐτοὺς καθ' ὅλον τὸν ἱερατικὸν βίον ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀναγκαία νῦν ἀποβαίνει ἡ σύστασις Ἐκκλησιαστικοῦ Τυπογραφείου, ἡ ἐκπαίδευσις νέων κληρικῶν εὐσεβῶν καὶ εὐφυῶν ἐν Πανεπιστημίοις τῆς Δύσεως, ἡ ἐπιμεμελημένη καλλιέργεια φιλικῶν ἐγκαρδίων σχέσεων καὶ μετὰ τῶν ὁμοδόξων καὶ μετὰ τῶν ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ἧς μάλιστα διακεκριμένοι Κληρικοὶ καὶ Θεολόγοι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συμπαθείας προσβλέπουσιν εἰς τὴν γεραρὰν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ὡς τὴν διαφυλάξασαν ἀμιγῆ καὶ ἀνόθευτον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τῶν ὀκτὼ πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰώνων. Αἱ ἐξαιρετικαὶ λοιπὸν αὗται περιστάσεις ἐπέβαλλον νὰ κληθῇ ἐπὶ τὴν Προεδρίαν ταύτην ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἡ διὰ τὰ ἔκτακτα καὶ σπουδαῖα Αὐτῆς προσόντα δυναμένη νὰ ἐγκαινίσῃ περίοδον νέας ζωῆς καὶ ἀκμῆς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ νὰ ἐξυψώσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν καὶ λαμπρότητα. Διὰ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ἀπεβλέψαμεν μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ὑμᾶς ἐξελεξάμεθα Ἀρχιποίμενα τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, χάριτας δὲ ὀφείλομεν τῷ εὐσεβεστάτῳ ἡμῶν Ἄνακτι καὶ τῇ Σεβαστῇ Κυβερνήσει, ὅτι συνεπινεύσαντες ἔσπευσαν νὰ περιβάλωσι διὰ τῆς ὑψηλῆς Αὐτῶν ἐγκρίσεως τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν.

Ἐπιλαβοῦ τοίνυν, Μακαριώτατε, μετὰ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀκαταβλήτου θάρρους καὶ χρηστῶν ἐλπίδων τῶν ἱερῶν σου χρεῶν καὶ καθηκόντων. Ἔχεις προθύμους καὶ εἰλικρινεῖς συνεργοὺς καὶ συναντιλήπτορας ἐν τῇ ἐργώδει σου διακονίᾳ οὐ μόνον ἡμᾶς τοὺς Συνέδρους σου, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίαν διακαῶς ἐπιποθοῦσαν τὴν βελτίωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· ἔχεις συνεπινεύουσαν καὶ ὑποστηρίζουσαν τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν· ἔχεις ἐπικροτοῦντα ἅπαντα τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν καὶ πρὸ παντὸς ἔχεις ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν κεδνῶν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

231Ε

καθόσον ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς πάσης ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως.

— ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΚΑΙ Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο ἐπισήμως ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον ναΐσκῳ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου τὸ «Μ ή ν υ μ α» τοῦ Ἐψηφισμένου, ἐν ᾧ παρῆν ὁ ἐξοχ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ ὁ παρεπιδημῶν Ἀμερικανὸς Ἱεράρχης Σεβ. Darlington ὡς καὶ πλῆθος κλήρου τε καὶ λαοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Ἐψηφισμένος ἐδέχθη ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τὰ συγχαρητήρια τῶν παρεστώτων.

Τὴν ἐπομένην (10) ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐγένετο ἡ χειροτονία καὶ ἡ ἀνάρρησις εἰς «Μακαριώτατον καὶ Θεοπρόβλητον Μητροπολίτην τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, Ὑπέρτιμον καὶ Ἔξαρχον πάσης Ἑλλάδος» καὶ Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κυρίου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Δρος τῶν Θεολογικῶν Ἀκαδημιῶν Κιέβου καὶ Πετρουπόλεως, Ἐπιτίμου Δρος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν αὐτῇ, Διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλοτε Διευθυντοῦ τῆς «Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ» ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ὑπερλάμπουσα ἀπὸ αἴγλην, παλλομένη ἀπὸ πνευματικότητα, φωτιζομένη ἀπὸ χριστιανικὴν ἔξαρσιν ἀφράστου μεγαλείου ἡ ἱστορικὴ καὶ μεγάλη τελετὴ εἶχε συγκεντρώσει ἄπειρα πλήθη εὐσεβῶν ἐνωρίτατα εἰς τὸν Ναόν, ὅστις εἶχεν ὑπερεκχειλίσει ἀπὸ πιστὸν λαὸν Κυρίου.

Τὴν 9.30' καταφθάνουσιν οἱ ἐπίσημοι, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ Ὑπασπιστής Του κ. Βλάχος, οἱ πρέσβεις Σερβίας, Ρουμανίας, Ρωσίας, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος τῶν Δυτικῶν Louis Peti, ὁ Αἰδ. ἀγγλικανὸς πρεσβύτερος Wigram, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἡ Σύγκλητος τῶν Πανεπιστημίων, ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Κ. Πανεπιστημίου, πολλοὶ Καθηγηταὶ τῶν διαφόρων Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων καὶ πολλοὶ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ξηρᾶς καὶ τῆς Θαλάσσης.

Τῆς τελετῆς προεξάρχουσιν οἱ πανιερ. Μητροπολῖται καὶ Συνοδικοὶ Σύνεδροι Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου κ. Ἀθανάσιος, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος καὶ Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος μετὰ τοῦ αἰδ. Πρεσβυτερίου καὶ τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας.

Φέγγος ἀμφίβολον πληροῖ τὸν ναόν· οἱ πολυέλαιοι ἐσβεσμένοι· μόνον πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ τεμπλέου ἐκυμαίνοντο κίτριναι φλόγες φωτός...Ἐπὶ ἐξέδρας ὑψηλῆς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ, αἰωρεῖται τὸ βύσινον καὶ ὁ χρυσὸς δύο Βασιλικῶν Θρόνων, συγκλειομένων ἑκατέρωθεν ὑπὸ δύο ἑτέρων καὶ διὰ πορφυροῦ βελούδου ἐπενδεδυμένων. Κῦμα κληρικῶν ἐκχύνεται πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῷ εἰσερχομένῳ πύλης τοῦ Ἱεροῦ. Εἶνε οἱ κληρικοὶ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Ἀπέναντι, παρὰ τὸ Δεσποτικόν, διακρίνεται μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὸς ἀνήρ, κατέρυθρα ἐνδεδυμένος, μὲ τετράκωχον μαῦρον πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς. Εἶνε ὁ Ἀγγλικανὸς πρεσβύτερος κ. Βίγκραμ. Περὶ αὐτόν, εἰς τὰ πέριξ στασίδια, οἱ παρεπιδημοῦντες Μητροπολῖται.

Οἱ Βυζαντινοὶ χοροὶ ψάλλουσι μελῳδικώτατα.

Αἴφνης ἀκούεται θριαμβικὴ καὶ δονητικὴ ἡ μουσικὴ φωνὴ τοῦ χοροῦ «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα!», καὶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς Ὡραίας Πύλης ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν πανιερ. Μητροπολιτῶν Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου καὶ τοῦ Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου καὶ χωρεῖ μετ' αὐτῶν πρὸς τὴν ἐξέδραν.

Ὁ ὕμνος «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα....» θραύει τὰ κύματά του εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ Ναοῦ καὶ οἱ ἠλεκτρικοὶ πολυέλαιοι αὐτοῦ, ἐξαίφνης ἀνάπτοντες, καταγλαΐζουσιν αὐτήν. Τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας καταλαμβάνουσι κλιμακηδὸν διάκονοι, ἑκατέρωθεν, μὲ τὰ δικηροτρίκηρα ἀνημμένα ἀνὰ χεῖρας καὶ ὅλος ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ὡραίας Πύλης χῶρος πληροῦται ὑπὸ κύματος συλλειτουργῶν.

Ἡ λειτουργία προχωρεῖ. Εἶνε ἡ λειτουργία τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀκολουθεῖ ὑπέροχος καὶ κατηγλαϊσμένη ἀπὸ τόσην κατάνυξιν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἡ χειροτονία τοῦ νέου Πρωθιεράρχου, ὅστις βαθύτατα συγκεκινημένος δέχεται παρὰ τοῦ προεξάρχοντος τῆς Τελετῆς πανιερ. Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου τὴν Ποιμαντικὴν Ράβδον καὶ εὐλογεῖ τὸν λαόν.

Βροντοφωνότατον «Ἄξιος! Ἄξιος!» ἀκούεται ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ Ναοῦ, οἱ χοροὶ ἐκκυματίζουσι τὰς μελῳδίας των, οἱ κώδωνες ἐκκεραυνώνουσι τοὺς ἤχους των καὶ τῶν εὐφημιῶν» συμμετέχουσι καὶ οἱ παριστάμενοι ἐπίσημοι.

Προσφωνεῖ ἀκολούθως τὸν χειροτονηθέντα ὁ πανιερ. Σύρου καὶ Τήνου διὰ τοῦ κάτωθι ὡραίου ἀληθῶς λόγου:

Τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος προχειρίζεσαι Μητροπολίτης τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Ἀθηνῶν ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ τῶν Π. Μητροπολιτῶν τῶν συγκροτούντων τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ καλεῖσαι νῦν νὰ κλείσῃς τὸν ἁγιώτατον τοῦτον Θρόνον ὡς Θεοῦ συνεργὸς πρὸς καταρτισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν. Τὸ μέγα τοῦτο ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης ὡς γεώργιον Θεοῦ καὶ ὡς οἰκοδομὴ Θεοῦ οὐκ ἐξ ἀνθρώπων ἐστίν, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ, καὶ διεξάγεται μόνον τῇ πανσθενεῖ δυνάμει τοῦ Ὑψίστου. Εἶνε ἐπιπονώτατον καὶ πλῆρες

2312

πικριῶν ἀξίωμα. Εἶνε «σὴς ὀστέων» κατὰ τὸν Γρηγόριον. Διότι ὁ ἐπίσκοπος ἐν τῷ πνευματικῷ αὐτοῦ ἀγῶνι προώρισται νὰ πτεροῖ ψυχάς, νὰ ἀφαρπάζῃ ἐκ τοῦ κόσμου, νὰ μεταρσιοῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ ἄγῃ πρὸς τὸν Θεόν, νὰ εἰσοικῇ τὸν Χριστὸν ἐν ταῖς καρδίαις διὰ τοῦ Πνεύματος, νὰ καταρτίζῃ πάντας διὰ τοῦ λόγου καὶ λαμπρύνῃ καὶ φωτίζῃ διὰ τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως. Ἀλήπτους καὶ οὐρανίους ἐν πᾶσιν ἀπαιτεῖ ὁ ἀπόστολος τοὺς νυμφαγωγοὺς τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς Θεῷ συνιερατεύοντας. Εὐλαβοῦ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος τῆς ἐργώδους ταύτης διακονίας τοῦ Κυρίου καὶ παρακατάθου πάσας τὰς ἐλπίδας Σου καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ ἀσθένειαν πρὸς κατεύθυνσιν τῶν διαβημάτων Σου εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ἀντλῶν πάντοτε δύναμιν καὶ θάρρος ἐξ Αὐτοῦ, καὶ ἀπόθου πᾶσαν νεκρότητα, πιστεύων εἰς τοὺς θείους λόγους «ὅτι ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται κἀγὼ ἐργάζομαι». Ὄντως ἐργάζεται ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς φύσεως, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων, καὶ ἰθύνει καὶ κατευθύνει πάντα κατὰ τὰς ἀνεξερευνήτους βουλὰς Αὐτοῦ· «ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου καὶ κτισθήσονται, ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ ἐκλείψουσιν». Ἀλλὰ κυρίως ἐργάζεται ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ τῆς χάριτος εἰς ἐποικοδόμησιν τοῦ ὑπερουσίου καὶ ὑπερφυοῦς κόσμου τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, τοῦ μὴ ἐποικοδομουμένου ἐξ ὕλης φθαρτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς θείας δυνάμεως τοῦ φωτὸς τῶν οὐρανῶν. Ὡς ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ οὕτω ὁ δομήτωρ ἐργάζεται καὶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διὰ τῶν μέσων τῆς θείας χάριτος ἁγιάζει, καθαίρει, φωτίζει καὶ χειραγωγεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου τεμένους καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνεξιχνιάστων Αὐτοῦ βουλῶν ἐκλέγει πάντοτε τοὺς ἐκλεκτοὺς Αὐτοῦ, τοὺς πεπροικισμένους μετὰ ἰδιαζόντων χαρισμάτων, ζῶντας καὶ οὐχὶ νεκροὺς ἐκ τῆς ῥᾳστώνης, ἀλλ' ἀληθεῖς συνεργάτας τοῦ θείου, δυναμένους νὰ διεξάγωσι τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν ταὐτῷ ὑποκειμένους ἐν προσευχῇ ταῖς θείαις βουλαῖς, ὡς κεχρημάτισται τῷ θεόπτῃ Μωϋσεῖ μέλλοντι οἰκοδομῆσαι τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, «Ὅρα, ποιήσῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ Ὄρει». Οὕτως ἀπεστέλλοντο οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ τούτων διάδοχοι εἰς τὸν κόσμον καὶ μετέδιδον τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ὡς συνεργάται τοῦ Θεοῦ, ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῶν θείων μυστηρίων, ἐμπνεόμενοι πάντοτε ἐκ τῶν μαρτυρικῶν ῥανίδων τοῦ αἵματος τῆς ἐσταυρωμένης ἀγάπης ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς θείας αὐτῶν ἀποστολῆς εἰς τὰ μαρτύρια, ὑπομένοντες πᾶσαν στρέβλωσιν καὶ κάκωσιν, πιστεύοντες ὅτι «ὁ Θεός ἐστιν ὁ αὐξάνων· ὁ δὲ φυτεύων καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν» καὶ «ὅτι ἕκαστος τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον». Πολλάκις ὅμως ἀναφαίνονται καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνθουσιασταί τινες ἀφ' ἑαυτῶν κηρυσσόμενοι συνεργάται τοῦ Κυρίου· ἀλλ' οὗτοι ἀκούουσι τῆς θείας φωνῆς «ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν». Ἰλιγγιᾷ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀληθῶς ἀναλογιζομένου τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὑψίστου τούτου ἀξιώματος τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ συστέλλεται ἡ γλῶσσα αὐτοῦ. Ἀλλὰ πεποιθότες εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ τὴν θείαν δύναμιν καὶ προσευχόμενοι ἐν φόβῳ Θεοῦ παριστάμεθα πρὸ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν ἀγώνων τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας, γιγνόμενοι μάρτυρες τῶν θείων τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθειῶν: «καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Πάντοτε σταυροῦνται οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτείνονται, σφαγιάζονται, κρεουργοῦνται, μαστιγοῦνται, διώκονται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπαγχονίζονται καὶ πολλάκις ἀκρωτηριάζονται ἐπὶ τῆς Ἁγ. Τραπέζης. Νέφη τοιούτων μαρτύρων μαρτυρησάντων ὑπὲρ τῆς πίστεως ἵστανται πέριξ τοῦ ἐν οὐρανοῖς Θρόνου τοῦ μεγάλου μάρτυρος τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ Λυτρωτοῦ. Στρατεύεται ἡ Ἐκκλησία κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἀείποτε ὁ Κύριος ὅτι «ὁ λαὸς Ἰσραὴλ βαρὺ στοναχέον ἦμαρ» ἐξαποστέλλει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, τοὺς προθεσπίζοντας τοὺς ὅρους τῆς πίστεως, τοὺς ἀνυψοῦντας τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν εἰς τὸ θεῖον, τοὺς διεξάγοντας τοὺς κατὰ τῶν πολεμίων ἀγῶνας μετ' αὐτοθυσίας καὶ ἐμπνέοντας εἰς τὴν τήρησιν τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν. Ἀλλ' εἰς τὸ στῆθος τῶν λειτουργῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας αὐτῶν δέον νὰ ἀπηχῇ πάντοτε ὁ εἰρηνικὸς παιὰν τῶν οὐρανίων στρατηγῶν τῆς φάτνης τῆς Βηθλεέμ, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς νῦν χαλεποῖς καιροῖς καὶ οὐ διασαλεύεται ἐκ βάθρων αὐτῆς ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Οἱ ὁριαῖοι λίθοι τῶν διαφόρων ἐθνῶν καθ' ἑκάστην ἐναλλάσσουσι καὶ πανταχοῦ θρηνοῦνται καταστροφαὶ καὶ ἀνατροπαί. Μόνον ἐν τῇ ἠθικῇ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ θρησκείᾳ, καθ' ἧς οὐδὲ αὐταὶ αἱ πύλαι τοῦ Ἅδου ἰσχύουσιν, εὑρίσκουσιν οἱ λαοὶ τὴν εἰρήνην τὴν συνενώνουσαν, τὴν ζητοῦσαν οὐχὶ τὰ ἑαυτῆς, τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, τὴν καταπεμφθεῖσαν ἐξ οὐρανοῦ, τὴν ἑδραζομένην ἐν τῷ βάθει τῶν καρδιῶν, τὴν ἐξορίζουσαν τὰ πάθη καὶ τὰ μίση καὶ τὴν μεταρσιοῦσαν πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς τῶν οὐρανῶν. Οὕτω Σὺ ἄξιος καλεῖσαι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ὡς ἐμπεπνευσμένος λειτουργὸς καὶ πεπροικισμένος διὰ τῶν ἰδιαζόντων τούτων χαρισμάτων τοῦ καλοῦ Ποιμένος, τοῦ σοφοῦ Διδασκάλου, νὰ περισυνάγῃς τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ ἑνότητι τοῦ πνεύματος, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, εἰς ἓν σῶμα, εἰς ἓν πνεῦμα, εἰς ἕνα Κύριον, εἰς μίαν πίστιν, εἰς ἓν βάπτισμα, εἰς τὸν ἕνα Θεὸν καὶ Πατέρα, οἰκονομῶν εὐσχημόνως πάντα πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτός, Δέσποτα τῶν ἁπάντων καὶ τὸν τοῦτον ἀξιούμενον ὑπεισελθεῖν τὸν εὐαγγελικὸν ζυγὸν καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν διὰ τῆς χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τῶν παρόντων συλλειτουργῶν Π. Μητροπολιτῶν τῇ ἐπιφοιτήσει καὶ δυνάμει καὶ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνεπίληπτον αὐτοῦ τὴν ἀρχιερωσύνην ἀπόδειξον καὶ πάσῃ σεμνότητι διακοσμῶν ἅγιον ἀνάδειξον εἰς τὸ γενέσθαι ἄξιον τοῦ αἰτεῖν αὐτὸν τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα τοῦ λαοῦ· καὶ δὸς αὐτῷ δύναμιν καὶ κραταίωσιν, ὅτι Σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

2311

Μετὰ ταῦτα ὁ χειροτονηθεὶς Πρωθιεράρχης κατέρχεται ἐκ τῶν βημοθύρων σεμνός, ἱεροπρεπής, ἐπιβλητικός, ὡραϊσμένος μὲ τὸ γλυκύ Του ἦθος καὶ τὴν ἀφυσίωτον παράστασιν καὶ χωρεῖ καὶ καταλαμβάνει τὸν Θρόνον ὑπὸ τὴν ἀδιάπτωτον προσοχὴν καὶ τὸ κατανυκτικώτερον ἐνδιαφέρον τῆς εὐσεβοῦς Ἐκκλησίας πιστῶν τῆς πληρούσης τὸν ναόν.

Ἐκεῖθεν ἐκφωνεῖ τὸν κάτωθι βαρυσήμαντον ἐνθρονιστήριον Λόγον Του, προγραμματικὸν τῆς μελλοντικῆς ἐκκλ. δράσεως, εἰρηνοποιὸν ἐξάγγελμα εἰς τὴν χειμασθεῖσαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη Ἐκκλησίαν :

— Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ἡμῶν».

(Β'. Κορ. 13, 13).

Τὴν ἀποστολικὴν ταύτην εὐλογίαν ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητοί, τὸ πρῶτον ἐμφανιζόμενοι ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν ἤγαγεν ἡμᾶς ἡ θεία χάρις, διὰ τῆς ψήφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἐγκρίσεως τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τοῦ εὐσεβεστάτου Ἄνακτος καὶ τῆς ὁμοφώνου πάντων ὑμῶν γνώμης, ἥτις βαθύτατα ἡμᾶς συγκινήσασα βιαζόντως ἔπεισε νὰ στέρξωμεν τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, ὅπερ ἐπιμελῶς μέχρι τοῦδε εἴχομεν ἀποφύγει. Ἡττήθημεν, ἀληθῶς, ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. Εὐλογοῦντες δὲ τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τοῦ εὐδοκήσαντος νὰ καλέσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ποιμενικὴν ταύτην διακονίαν, ἀναδεχόμεθα αὐτὴν ἐν πλήρει καὶ βαθείᾳ ἐπιγνώσει τῶν μεγίστων καὶ βαρυτάτων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εὐθυνῶν. Κάλλιστα γινώσκομεν ὅτι καλούμεθα οὐχὶ εἰς ἐπάγγελμα ἀνθρώπινον ἀλλ' εἰς ἀποστολὴν ἱεράν, πρὸς τὸ μέγεθος δὲ καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἀποβλέποντες εἰλικρινέστατα συναισθανόμεθα τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἡμετέρων δυνάμεων. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν πανσθενῆ θείαν ἀντίληψιν πεποιθότες ἐρχόμεθα προσκομίζοντες τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς τῇ πλήρει καὶ τελείᾳ καθοσιώσει τὴν θέλησιν ὅπως, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως ἡμῖν δυνατόν, μὴ ὑστερήσωμεν ἐν τῇ τιμίᾳ καὶ πιστῇ ἐπιτελέσει τῶν ἀνατιθεμένων ἡμῖν ἱερωτάτων καθηκόντων.

Καὶ πάντοτε μὲν τὰ καθήκοντα ταῦτα ἦσαν δυσχερῆ, δυσχερέστερα δὲ ἀπέβησαν ἐν τοῖς χαλεπωτάτοις τούτοις χρόνοις, ἕνεκα τῆς ἥκιστα εὐαρέστου καταστάσεως, ἐν ᾗ διατελεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἀναμφιβόλως δὲ μία τῶν σπουδαιοτέρων αἰτιῶν τῆς τοιαύτης αὐτῆς καταστάσεως εἶνε τὸ διέπον αὐτὴν διοικητικὸν σύστημα.

Τὸ πολιτικὸν Σύνταγμα, τάσσον τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, ἀναγνωρίζει τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ἑδραζομένην αὐτοτέλειαν αὐτῆς ὡς πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ, θείου καθιδρύματος καὶ αἰωνίου, ὑπερκειμένου τῶν ἐφημέρων καὶ διαρκῶς μεταβαλλομένων πολιτικῶν πραγμάτων. Ὡς τοιοῦτον καθίδρυμα ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἐμπλέκηται εἰς αὐτὰ χωρὶς νὰ παρεκτρέπηται τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ βλάπτῃ δυσεπανορθώτως τὸ κῦρος αὐτῆς.

Δυστυχῶς ὅμως, παρὰ τὰς συνταγματικὰς διατάξεις δι' ὧν κατοχυροῦται ἡ διοικητικὴ αὐτοτέλεια τῆς Ἐκκλησίας, ἕνεκα τῆς πλημμελοῦς περὶ αὐτῆς πολιτικῆς νομοθεσίας, ἐστερήθη αὕτη παντὸς ἐρείσματος ἐκτὸς τῆς Πολιτείας τῆς ζητούσης νὰ καθιστᾷ αὐτὴν ὄργανον τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης πολιτικῆς μερίδος. Ὀρθῶς δὲ πολλάκις, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου βήματος τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος ἐσχάτως, ἐλέχθη ὅτι, ἂν ὑπάρχωσιν ἐν Ἑλλάδι ἀντισυνταγματικοὶ νόμοι, οὗτοι εἶνε οἱ περὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμοι. Τὸ ἄκρως συγκεντρωτικὸν σύστημα, ὅπερ ἐν γένει χαρακτηρίζει τὴν πολιτικὴν ἡμῶν νομοθεσίαν, ἐφηρμόσθη ἐν μεγάλῳ βαθμῷ καὶ ἐν τῇ περὶ τῆς Ἐκκλησίας νομοθεσίᾳ, οὐ μόνον πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐποπτείας τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς διοικήσεως αὐτῆς, τελείως ἐξαρτηθείσης παρὰ τῆς Πολιτείας καὶ μὴ στηριχθείσης ἐπὶ κανονικῶν βάσεων.

Πρόσφατα καὶ παλαιότερα θλιβερὰ γεγονότα ἀπέδειξαν τὸ λίαν ἐπιβλαβὲς τοῦ κρατοῦντος συστήματος, ἐπιβλαβὲς οὐ μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν. Ὅθεν οἱ εὐσεβεῖς πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῆς, οἱ ἀγαπῶντες καὶ τιμῶντες τὴν Ἐκκλησίαν ἂς μὴ ἀρνηθῶσιν εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς διοικητικῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ ἀνασυντάξεως.

Ἀλλὰ βεβαίως διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ διοικητικὴ ἀναδιοργάνωσις αὐτῆς. Ἀπαιτεῖται, πρὸ παντός, παρὰ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς ἁγνὸς καὶ σταθερὸς χαρακτήρ, ζῆλος καὶ ἱερὸς ἐνθουσιασμός, πεφωτισμένη ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, πλήρης καὶ ἀπερίσπαστος εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολὴν ἀφοσίωσις.

Ἰδιάζουσα δὲ ὑπάρχει ἀνάγκη, ὅπως καταβληθῇ πᾶσα προσοχὴ καὶ μέριμνα περὶ τῆς μορφώσεως καὶ ἐξυψώσεως καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ Κλήρου. Δύναταί τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν εὐσεβῆ Ἑλληνικὴν κοινωνίαν δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἴσης πρὸς τὸ τοῦ Κλήρου σοβαρότητος καὶ σπουδαιότητος καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπιλύσεως αὐτοῦ ἐξαρτᾶται, τὸ πλεῖστον, ἡ πραγματικὴ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀνόρθωσις.

Κρίνομεν περιττὸν κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας νὰ εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερείας, ἀλλ' εἶνε προφανὲς ὅτι διὰ Κλήρου ἀνταξίου τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσιν αἱ δυνάμεις αὐτῆς ὡς πρωτίστου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ παράγοντος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ. Ἐξ ἴσου μεγάλη ἐπιβάλλεται μέριμνα περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὅστις δυσάρεστον ἐμφανίζει θέαμα.

Τὸ κύριον ἔδαφος τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶνε

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

2319.

Η ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ «ΠΑΓΚΛΗΡΙΚΗΣ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀριθ. 580 — Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 6 Μαρτίου 1923

Πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Παγκληρικῆς Ἑνώσεως»

Εἰς Ἀθήνας

Ἡ Ἐπισκοπικὴ Σύνοδος τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροπόλεως συνελθοῦσα κατὰ τὰ εἰθισμένα ὑπὸ τὴν προεδρίαν μου ἐπελήφθη μεταξὺ ἄλλων κατὰ τὴν σημερινὴν αὐτῆς συνεδρίαν καὶ τῆς μελέτης τοῦ ζητήματος περὶ τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ Ἐνοριακοῦ Κλήρου. Λαβοῦσα δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ὁ νόμος 1328 καὶ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1918, περὶ παροχῆς μισθοῦ εἰς τοὺς ἐφημερίους τῶν Ν. Χωρῶν, ὁ εἰσηγήσει τοῦ ἐνταῦθα τότε λειτουργοῦντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου ψηφισθείς, δὲν ἐφηρμόσθη πανταχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐφαρμοζόμενος δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς σημερινὰς βιοτικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Κλήρου καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ σύντονος ἐνέργεια παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ἐνοριακοῦ Κλήρου, μετὰ χαρᾶς δὲ παρατηρήσασα ὅτι ἡ ὑμετέρα ***Παγκληρικὴ Ἕνωσις*** ἀνέλαβεν εὐθαρσῶς καὶ τὸν περὶ τούτου ἀγῶνα, ἀνέθηκέ μοι νὰ διαβιβάσω ὑμῖν τὰ θερμὰ αὐτῆς συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐν γένει ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐργασίαν ὑμῶν, ἣν ὁλοψύχως ἐπικροτεῖ καὶ ἐπευλογεῖ, καὶ παρακαλέσω ἐν ὀνόματι αὐτῆς καὶ τοῦ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροπόλεως καὶ τῶν Ἐπισκοπῶν ὑπαγομένου Ἐνοριακοῦ Κλήρου νὰ συνεχίσητε τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεργείας ὑμῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, δι' οὗ ἐμμέσως ἐπιτυγχάνεται καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ τοῦ Κλήρου ἀνόρθωσις.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποφάσει Συνοδικῇ διαβιβάζων ὑμῖν καὶ ἐπικαλούμενος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ πάντα τὰ μέλη τῆς Παγκληρικῆς Ἑνώσεως δαψιλῆ τὴν χάριν τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ

Διατελῶ διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

βεβαίως ὁ ναός, τὸ πρῶτον καὶ κύριον βῆμα αὐτῆς ὁ ἱερὸς ἄμβων. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε μόνον θεωρητικὴ ἀλήθεια ἀλλὰ καὶ ζωή, ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ εἶνε μόνον κοινωνία λατρείας, ἁπλοῦν τελετουργικὸν σύστημα, οὐδὲ νὰ περιορίζηται ἐν τῷ ναῷ, ἀλλ' ἀφετηρίαν ἱερὰν αὐτὸν καθιστῶσα νὰ συμπεριλαμβάνῃ πάσας τὰς ἀπόψεις τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας, εὐρύτατον διανοίγουσα στάδιον δράσεως ἐν αὐτῇ, ἁγιάζουσα μὲν καὶ διδάσκουσα καὶ χειραγωγοῦσα, ἀλλὰ καὶ πρωτοστατοῦσα πάσης οὐ μόνον θρησκευτικῆς ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς γενικῶς καὶ φιλανθρωπικῆς κινήσεως.

Δέον δὲ νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη. Διότι ζωτικώτατα παρουσιάζει καὶ σοβαρώτατα ζητήματα ἡ σύγχρονος ζωή, ἅτινα ἀνάγκη νὰ μὴ ἀγνοῇ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ῥυθμίζῃ διὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν μεταγγίζουσα αὐτὰς εἰς τὴν ζωήν. Πρὸς τοιοῦτον δὲ συγχρονισμὸν τῆς δράσεως αὐτῆς ἐπιβάλλεται ἡ ἀναθεώρησις τῶν τρόπων τῆς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς καθόλου θρησκευτικῆς ζωῆς, κατὰ τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου· «ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον.... ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω· τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος... ἵνα κερδήσω ἀνόμους· ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω» (Α'. Κορ. 9, 20-22).

Πᾶς λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ πνευματικὸς ποιμὴν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὡς ἀκριβέστατον καὶ ἀσφαλέστατον γνώμονα τοὺς λόγους τούτους καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ θεσπεσίου Ἀποστόλου, οὗτινος τὸ μεγαλήγορον κήρυγμα ἀντήχησέ ποτε ἐν Ἀθήναις καὶ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, νὰ πράττῃ δὲ πᾶν τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ ὅπως ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰς πραγματικὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ προσαρμόζῃ αὐτὴν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετ' ἀφάτου θλίψεως καὶ συμπαθείας παρακολουθεῖ τὴν ἀνεκδιήγητον παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως δοκιμασίαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν ἀφανισμὸν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν ἐκδίωξιν ἐξ αὐτῶν τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, εὑρόντος ἄσυλον ἐν τῇ μητρὶ Ἑλλάδι, δέεται δὲ τοῦ Ὑψίστου ὅπως ἐπισκιάζῃ διὰ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ τὸν παρατεταγμένον κατὰ τῶν βαρβάρων σταυροφόρον Ἑλληνικὸν στρατόν.

Ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων εἶνε παρήγορος ἡ ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σύμπαντος σχεδὸν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου θερμὴ συνηγορία. Ἐντονωτέρα δὲ ὑπῆρξεν, ὡς ἦτο ἀκόλουθον, καὶ θερμοτέρα ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ φωνὴ τῶν ὀρθοδόξων. Ἀλλὰ παρίσταται ἀνάγκη ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ στενὴ συνένωσις καὶ συνεργασία πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν γενικοῖς ζητήμασιν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς ὑπὸ ταύτης ἢ ὑπ' ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας.

Πλεῖστα τοιαῦτα ζητήματα ὑφίστανται σήμερον, ὧν ἡ λύσις ἐξαρτᾶται ἐκ τακτικῶν Συνοδικῶν Διασκέψεων ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ζητοῦντες δὲ τὴν ἕνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Χριστιανικῶν Κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δέον, πρὸ παντός, νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἑνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὸν συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ Χριστιανικὰς Κοινότητας.

Εἶνε θλιβερὰ ἡ ὑφισταμένη διάστασις τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἰσλαμισμὸς συσσωματωμένος ἐγείρεται ἐκ νέου κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καὶ ἕτεραι ἐχθρικαὶ δυνάμεις κινοῦνται νῦν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζητοῦσαι ν' ἀνατρέψωσι τὰς βάσεις τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καὶ νὰ καταργήσωσι τὸν πολιτισμόν. Ἡ δὲ ἀπόκρουσις αὐτῶν δὲν εἶνε δυνατὴ ἄνευ κοινῆς συνεργασίας καὶ ἀλληλεγγύης πασῶν ἀνεξαιρέτως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶνε ἀναγκαία προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἕνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἕνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις, ἄλλως τε, δύναται νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἕνωσιν, τὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην.

Ὅλος διάφορος ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ ὄψις τοῦ κόσμου, ἐὰν ἐπεκράτει ἐν αὐτῷ τὸ ἀληθὲς καὶ γνήσιον τοῦ Χριστιανισμοῦ πνεῦμα, καὶ μερικώτερον ὅλως διάφορος τῆς παρούσης ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐὰν ἐπεκράτουν ἐν αὐτῇ αἱ θεῖαι καὶ σωτήριαι ἀρχαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὐδεμία δὲ ἄλλη δύναμις πνευματικὴ ἐκτὸς τῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ σώσῃ καὶ ἀνορθώσῃ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν κόσμον.

Ὅθεν καθῆκον παντὸς λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ παντὶ τρόπῳ μετάδοσις καὶ ἐφαρμογὴ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας, διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Δι' αὐτῶν δύναται νὰ καταστῇ ἡ ζωὴ ὄντως χριστιανική, νὰ ἐξαγιασθῇ, νὰ ἐξυψωθῇ ἠθικῶς τὸ ἄτομον καὶ ἡ οἰκογένεια, ν' ἀναθάλλωσιν αἱ μεγάλαι ἀρεταί, αἵτινες κοσμοῦσι τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν καὶ προάγουσιν αὐτήν.

Σεπτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱεραρχία, ἀ-

2315.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς τὸν Κλῆρον τῆς Ἐπαρχίας Ἀθηνῶν

Ὁ πρῶτος ἡμῶν λόγος, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν ἡμετέρων καθηκόντων, ἀνήκει εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Ἐπαρχίας τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπιθυμοῦμεν ὅπως πάντες οἱ διακονοῦντες ἐν αὐτῇ Κληρικοὶ βαθέως συναισθάνωνται τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, «οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων» αὐτοῦ καὶ λειτουργοὶ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, τῆς πνευματικῆς πάντων τῶν Χριστιανῶν Μητρός. Ὅ,τι δὲ πρωτίστως ἐπιβάλλεται αὐτοῖς εἶναι ἡ «κατὰ τάξιν καὶ εὐσχημόνως», κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν παράγγελμα, ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ ἐπιτέλεσις τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων, ἄνευ παραλείψεώς τινος τῶν διατεταγμένων, ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐθαιρέτων προσθηκῶν ἢ ἐπαναλήψεων. Οὐδαμῶς δὲ προσήκει νὰ τελῶνται τὰ ἱερώτατα μυστήρια καὶ αἱ ἀκολουθίαι μηχανικῶς, ἀλλ' ἐν ἐπιγνώσει τελείᾳ καὶ μετὰ κατανύξεως, σὺν πάσῃ εὐλαβείᾳ. Οἱ τελεσταὶ αὐτῶν, ἐμπεφορημένοι τῆς τελειότητος καὶ ἱερότητος τῶν τελουμένων, δέον νὰ ὦσι πραγματικὰ ζῶντα ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς μετάδοσιν τῆς θείας Αὐτοῦ χάριτος εἰς τοὺς πιστούς. Δὲν ἀρκεῖ δὲ μόνη ἡ ἐπιτέλεσις τῶν μυστηρίων, ἱερῶν τελετῶν καὶ δεήσεων, ὅπως ἐξαντλήσῃ τὸν κύκλον τῶν ἱερῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὁ Κλῆρος. Πᾶσα ἐνέργεια αὐτοῦ δέον νὰ εἶναι ζῶσα διδασκαλία, ἐκδήλωσις τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς ἐπὶ τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἑκουσίου ἱλαστηρίου Αὐτοῦ θυσίας θεμελιουμένης, ἧς θρησκείας διατελεῖ παρὰ Θεοῦ καθιερωμένος λειτουργὸς καὶ ἑρμηνεύς, διδάσκαλος καὶ χειραγωγὸς ἅμα τοῦ λαοῦ, πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἐν τῇ ζωῇ, χειραγωγός, πρὸς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς εὐποιίας καὶ φιλανθρωπίας καὶ πάσης ἀρετῆς. Τοιαύτης ἀποστολῆς ἀντάξιον ποθοῦμεν τὸν Κλῆρον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐπαρχίας. Καὶ περὶ μὲν τῶν λεπτομερειῶν τῆς τε καθαρῶς ἱερατικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς δράσεως τοῦ Κλήρου πολλάκις, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, τὰ δέοντα αὐτῷ θὰ ὑποδείξωμεν. Ἀλλὰ τἀνωτέρω ἔστωσαν ὡς πρώτη καὶ κεφαλαιώδης ὑπόμνησις ἡμῶν πρὸς τὸν ὑφ' ἡμᾶς Κλῆρον μετὰ τῆς ἐπιθυμίας ἡμῶν πρὸς τελείαν συμμόρφωσιν.

Κάλλιστα γινώσκοντες τὰς πολλαπλᾶς τοῦ Κλήρου ἀνάγκας, τὴν δέουσαν περὶ αὐτῶν θὰ λάβωμεν πατρικὴν μέριμναν καὶ δὴ περὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς αὐτοῦ οἰκονομικῆς συντηρήσεως· ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν ἐκδηλουμένην παρὰ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου προθυμίαν καὶ ἱκανότητα, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προβαλλομένων ἀπαιτήσεων.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Μαρτίου 1923.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

231κ

γαπητοὶ συμποίμενες, πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸν Ἱερὸν κλῆρον καθόλου, πρὸς τοὺς λειτουργοὺς καὶ διακόνους «τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης» (Β´ Κορ. 13, 12) τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὁ εὐσεβὴς τῆς Ἑλλάδος λαὸς ἔχει μετ᾽ ἀγωνίας ἐστραμμένα τὰ βλέμματα. Παρ᾽ ἡμῶν ἀπεκδέχεται τὴν ἐν αὐτῷ ἀποκατάστασιν τῆς φυγαδευθείσης, δυστυχῶς, εἰρήνης, τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, τὴν ἠθικὴν ἐξυγίασιν τῆς κοινωνίας, τὴν θεραπείαν μυρίων πνευματικῶν αὐτῆς ἀναγκῶν. Κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου τὸ ἐξ ἡμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων καὶ ἐν ἑαυτοῖς εἰρηνεύοντες (Ρωμ. 12,18 Α´, Θεσσαλ. 5, 13) «τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους» (Ρωμ. 14, 19). Τὰ ἡμέτερα ἔργα, ὡς καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὰ «ἐκ Θεοῦ καὶ κατενώπιον Θεοῦ» τελούμενα, δέον νὰ φέρωσι τὴν σφραγῖδα τῆς ἱερότητος ὑφ᾽ οἱανδήποτε μορφὴν κἂν ἐκδηλῶνται καὶ εἰς οἱανδήποτε λεπτομέρειαν τῆς ζωῆς κἂν ἀναφέρωνται.

Ἐξαρθῶμεν εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ὕψος, εἰς ὃ καθώρισε τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἱδρυτὴς αὐτῆς, ἵνα συνεξυψώσωμεν τὸν Κλῆρον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Λαοῦ καὶ καταστήσωμεν αὐτὸν τῆς ἁγιωτάτης μὲν Ἐκκλησίας ἀντάξιον, ἱκανὸν δέ, διὰ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς δράσεως, ν᾽ ἀντιμετωπίσῃ τὴν μεγάλην θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν κρίσιν, ἣν ἡ κοινωνία διέρχεται. Δεηθῶμεν τοῦ Ὑψίστου ὅπως φωτίζῃ καὶ ἐνισχύῃ πάντας ἡμᾶς.

Μεθ᾽ ὃ χωρεῖ ἁρμονικῶς ἡ θ. λειτουργία, προεξάρχοντος πλέον τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας.

Ληξάσης τῆς τελετῆς καὶ τῆς λειτουργίας προσῆλθε πρῶτος καὶ συνεχάρη τὸν Μακαριώτατον ἀπὸ μέρους τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ Ὑπασπιστὴς Αὐτοῦ κ. Βλάχος, μεθ᾽ ὃ διένειμεν ἡ Α. Μακαριότης τὸ ἀντίδωρον εἰς τὰ πλήθη. Κατόπιν, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κωδώνων, τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τοῦ κλήρου μετέβη πεζῇ, περιβεβλημένος ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν ἀμφίεσιν, εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον, παρακολουθοῦντος καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ.

Ἐκεῖ προσεφώνησεν Αὐτὸν ἀπὸ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου ὁ Πρύτανις αὐτοῦ, ἀπὸ μέρους τῆς Θεολογ. Σχολῆς ὁ Κοσμήτωρ αὐτῆς, ἐλλογιμώτατος κ. Ἰωάννης Μεσολωρᾶς ἐν ἀφάτῳ συγκινήσει, ἀπὸ μέρους τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογίας ὁ ἱερολ. Διάκονος κ. Εἰρηναῖος Τσουρνάκης, ἀπὸ μέρους τοῦ Κοινωνικοῦ Ὁμίλου τῆς «Ἀναγεννήσεως» ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Μιχ. Κωνσταντινίδης, ἀπὸ μέρους τῶν Θρᾳκῶν ὁ πρ. Πληρεξούσιος κ. Φίλανδρος, ἀπὸ μέρους τῆς ἰδιαιτέρας Του πατρίδος Μαδύτου συμπολίτης Του καὶ ἀπὸ μέρους τῶν ἀρχαίων μαθητῶν Του τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Πορφύριος Κυριακίδης διὰ τῶν κάτωθι :

Μακαριώτατε Δέσποτα·

Ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολογ. Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ, ἐν ᾗ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐξέχεας πλουσίως τοὺς χειμάρρους τῆς διδασκαλίας Σου καὶ ἐθέρισας ἀγλαοὺς Αὐτῆς καρποὺς ἀπὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ Σου ἀπὸ ταύτης, μετ᾽ ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦσα τὴν ὑμετέραν δρᾶσιν ἔν τε τῇ Αἰγύπτῳ καὶ τῷ ἰοστεφεῖ τῶν Ἀθηνῶν ἄστει, χαίρει σήμερον καὶ σκιρτᾷ ἐπὶ τῇ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης προχειρίσει Σου καὶ ἐπὶ τῇ εἰς τὸν περίβλεπτον Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀναρρήσει Σου.

Σκιρτᾷ καὶ χαίρει διότι ὡς ἠλεημένος παρὰ Κυρίου ἐκλήθης ὑπ᾽ Αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας Του σκοπιὰν «ὡς οὐχ ἑαυτῷ τις τὴν τιμὴν λαμβάνει», διότι κατὰ τὸν θεῖον Ἀπ. Παῦλον «οὐ τοῦ τρέχοντος οὐδὲ τοῦ θέλοντος ἀλλὰ τοῦ καλοῦντος Θεοῦ».

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ διότι, ὡς ἄλλοτε ἡ κοιτὶς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπέστειλε τοὺς θεοκήρυκας Ἀποστόλους εἰς πᾶσαν τὴν γῆν πρὸς διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου, οὕτω καὶ Αὐτὴ ἀποστέλλει ἀνὰ τὰς ἐπάλξεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς Κων)πόλεως, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἤδη τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τροφίμους Αὐτῆς ἵνα φωτίσωσιν ὡς ἄλλοι τηλαυγεῖς φάροι τὰς ἐστερημένας θείου φωτὸς ψυχὰς καὶ προφυλάξωσιν αὐτὰς ἀπὸ τῶν βαρέων λύκων τῆς ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας.

Καὶ τῶν ἐκ μέρους πάντων τῶν τροφίμων Αὐτῆς κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν προσφωνῶν Σὲ τὸν φιλολογώτατον ἐν Ἀρχιερεῦσι, τὸν χρυσορρήμονα Ἐκκλησιαστήν, χαίρω καὶ συγχαίρω Σοι καὶ μεταλαμβάνω τῆς χαρᾶς Σου καὶ ὑψούμενος διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας ὑπεράνω τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγώνων Σου ἀναφωνῶ : «ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ».

Ὢν δὲ λαμπρὸς ἀπό τε τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων ἀπό τε τοῦ λόγου καὶ δογμάτων ἀπό τε τῆς πείρας καὶ τῶν συγγραμμάτων καὶ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον Σου καὶ κρατῶν τὸ πηδάλιον τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας πλέε τὴν πολυκύμαντον θάλασσαν τῆς νέας σταδιοδρομίας Σου ὁδηγῶν τὴν ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας ὁλκάδα εἰς λιμένας σωτηρίας καὶ ἔσο στερεωμένος ἐν τῷ ἀποστολικῷ τούτῳ Θρόνῳ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μέχρι τῆς τελευταίας Σου ἀναπνοῆς πρὸς δόξαν τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους. Γένοιτο !

Ἀκολούθως προσῆλθον οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ λαὸς καὶ ηὐχήθησαν ἐγκαρδίως τὸν νέον Πρωθιεράρχην.

— ΟΙ ΙΕΡΟΨΑΛΤΑΙ.

Ἐνώπιον τῆς Α. Μ. προσῆλθε καὶ τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου τῶν Ἱεροψαλτῶν καὶ ὑπέβαλε τοὺς σεβασμούς του καὶ τὰς εὐχάς του, ὁ δὲ Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Κομάσος ἀπηύθυνε τῇ Α. Μ. τὰ ἑξῆς :

Μακαριώτατε·

Τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέτοχος καὶ ὁ ἡμέτερος Σύνδεσμος τῶν ***Ἱεροψαλτῶν «Ρωμανὸς ὁ Μελῳδὸς»*** προσέρχεται σήμερον ἐνώπιον Αὐτῆς ἵνα ὑποβάλῃ ταπεινὰ συγχαρητήρια καὶ θερμὰς εὐχὰς ὑπὲρ μακροημερεύσεως καὶ μεστῆς δράσεως καρποφόρου ποιμαντορίας, ἐπικαλεσθῇ δὲ τὰς σεπτὰς Αὐτῆς εὐλογίας καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν, τὰ τόσον πολύτιμα διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον σταδιοδρομίαν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ.

231λ

— Η ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ.

Τὴν 10ην π. μ. τρεῖς Βασιλικαὶ ἅμαξαι παρέλαβον τοὺς Παν. Συνοδικοὺς ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου καὶ τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους ὡδήγησαν εἰς τὰ Βασιλικὰ Ἀνάκτορα.

Τὴν 10 καὶ 15´ τελετικὴ Βασιλικὴ ἅμαξα παρέλαβεν ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου τὸν Μακαριώτατον Ἀθηνῶν, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ ἑνὸς Ὑπασπιστοῦ Του.

Ἡ διαβεβαίωσις ἐδόθη εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν τῶν Ἀνακτόρων.

Ὁ Μακαριώτατος φέρων τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύαν ἐπέβη τῆς τελετικῆς Βασιλικῆς ἁμάξης καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τῶν ἀνακτόρων κ. Λεγάκη καὶ τοῦ Ὑπασπιστοῦ κ. Νεγροπόντη προσῆλθεν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἀνέμενον Αὐτὸν οἱ προσκεκλημένοι ἐπίσημοι. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Μητροπολίτου προσῆλθεν εἰς τὴν Αἴθουσαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, πρὸς ὃν ὁ Μακαριώτατος ἔδωκε τὴν νενομισμένην διαβεβαίωσιν. Μεθ᾽ ὃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς προσεφώνησε δι᾽ ἐμπνευσμένων λόγων τὸν Μακαριώτατον, τονίσας ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς Του ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν λύεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἐπανεύρῃ τὴν προτέραν της εἰρήνην καὶ δόξαν. Εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε δι᾽ ὀλίγων, εὐχαριστῶν τὸν Βασιλέα διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδιαφέρον Του, εἰπὼν ὅτι θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ, ἐὰν ὡς Προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἀναδειχθῇ αὕτη — ὅπως πάντοτε ὑπῆρξε — σπουδαῖος παράγων τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς δόξης τοῦ Ἔθνους.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Παν. Συνοδικοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

— Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ.

Τὴν παρ. Τετάρτην (14) συνῆλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς πρώτην τακτικὴν συνεδρίαν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου, ἐν ᾗ παρῆν καὶ ὁ ἐξοχ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Ι. Σιώτης.

Ὁ Α´ Γραμματεὺς τῆς Συνόδου ἀρχιμανδρίτης κ. Γ. Ρουμπάνης ἀπὸ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου προσεφώνησε τὸν νέον Μητροπολίτην ὡς ἑξῆς :

Μακαριώτατε·

Τὸ Προσωπικὸν τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου ἐν πλείστῃ καὶ θερμοτάτῃ χαρᾷ ὑποδέχεται Ὑμᾶς σήμερον ἀναλαμβάνοντας τὰ ὑψηλὰ Προεδρικὰ Ὑμῶν καθήκοντα.

Αἱ ἱστορικαὶ περιστάσεις καὶ συνθῆκαι, καθ᾽ ἃς ἀναλαμβάνετε τοὺς οἴακας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι προφανῶς ὑψίστης καὶ ἐξαιρετικῆς σημασίας.

Μετὰ τὰ τελευταῖα Ἐθνικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἡ ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τοῦ Κράτους τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἑδρεύουσα Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέβη καὶ τὸ κυριώτατον κατ᾽ οὐσίαν κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Τὰ δὲ προκύψαντα ὕψιστα Ἐκκλησιαστικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, ἐντεῦθεν, ὡς ἀπὸ πηγῆς φωτός, ἀναμένουσι κατὰ μέγιστον μέρος τὴν μελέτην, κατεύθυνσιν καὶ λύσιν αὐτῶν.

Ἀλλ᾽ εὐκαίρως ἅμα καὶ ἐπικαίρως ἐτέθητε, Μακαριώτατε, ἐπὶ τῆς Προεδρικῆς λυχνίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πολυχρόνιος Ὑμῶν πεῖρα καὶ δρᾶσις ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, τῇ ἐνταῦθα Ῥιζαρείῳ Σχολῇ καὶ τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ ἡ εὐρυτάτη καὶ βαθυτάτη γνῶσις τοῦ βίου ἁπάντων τῶν αἰώνων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἣν διατρανοῦσι τὰ πολυάριθμα Ὑμῶν συγγράμματα, τὴν μὲν ὑμετέραν Μακαριότητα ἐφωδίασαν διὰ τῶν ἐν τῷ ὑψηλῷ Ὑμῶν καθήκοντι ἀπαιτουμένων ἐφοδίων, ἡμᾶς δὲ πάντας ἀκραδάντως πείθουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἁπάντων ἐκείνων, ὅσα κλῆρος καὶ λαὸς ἀγωνιωδῶς ἀναμένει ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐγράψατε διὰ τῆς γραφίδος τὴν μέχρι τοῦδε ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ γράψητε καὶ διὰ τῶν ἔργων Ὑμῶν, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου, τὴν ἀρίστην σελίδα τῆς Νεωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

Πεποιθότως ἀναμένοντες καὶ ἡμεῖς ταῦτα ἀπεκδεχόμεθα τὰς ὑμετέρας διαταγὰς μετὰ τῶν εὐλογιῶν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι ἐν ἁπλοῦν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος νεῦμα, ἀνακαινίζον τὴν Συνοδικὴν ὑπηρεσίαν, θὰ εὕρῃ ταύτην ὅλως πρόθυμον καὶ ἱκανὴν ν᾽ ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς τὴν μεγάλην σταδιοδρομίαν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἧς τὴν κατεύθυνσιν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπαξίως λίαν ἀνεδέχθητε.

Εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτοις ἱκετεύομεν Αὐτὸν γονυκλινεῖς, ἵνα δωρήσηται τῇ ὑμ. Μακαριότητι ὑγείαν ἀδιάπτωτον πρὸς ἄκοπον ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν Ὑμῶν καθηκόντων ἐπ᾽ ἀγαθῷ τοῦ τε ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀκολούθως ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος ἐχαιρέτισε τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν Θρόνον τοῦ νέου Μητροπολίτου διὰ τοῦ κάτωθι λαμπροῦ λόγου :

Μακαριώτατε Δέσποτα·

Πλήρεις χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως χαιρετίζομεν τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, ἀναλαμβάνουσαν σήμερον

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

231Μ.

τὰ ἱερὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου τῆς Ι. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πλήρεις, λέγω, χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης χαιρετίζομεν Αὐτὴν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, καθ' ἣν προκαθημένη ἡμῶν ἄρχεται διευθύνουσα τὰς ἐργασίας τῆς ἀνωτάτης ἐν τῷ Κράτει ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, καθόσον εἰς ὑμᾶς μετὰ χρηστοτάτων ἐλπίδων ἀπεβλέψαμεν ὡς τὸν συγκεντροῦντα τὰ σπάνια καὶ μεγάλα ἐκεῖνα προσόντα, ἅτινα ἀπαραιτήτως δέον νὰ κέκτηται κατὰ τὰς παρούσας ἐκτάκτους μάλιστα περιστάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὁ καλούμενος ἐπὶ τὸν ἁγιώτατον Θρόνον τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ τὴν Προεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὴν ζῶσαν καὶ θερμὴν Ὑμῶν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ἀνυπόκριτον Ὑμῶν εὐσέβειαν, εἰς τὴν ἔκτακτον ὑμῶν ἐπιστημονικήν, θεολογικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν, τὴν γονιμωτάτην καὶ παραγωγικωτάτην ὑμῶν ἐν τῇ θεολογικῇ Ἐπιστήμῃ ἐργασίᾳ, τοὺς εὐκλεεῖς ὑμῶν ἀγῶνας καὶ τοὺς ὀτρηροὺς ὑμῶν κόπους καὶ ἱδρῶτας ὑπὲρ τῶν τιμαλφῶν ἀγαθῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐναρξαμένων ἀπὸ τῆς ἁγιωτάτης μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν πολυετῆ ὑμῶν διοικητικὴν πεῖραν, κτηθεῖσαν ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ εὐδοκίμῳ διοικήσει δύο ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ἐν αἷς ἐξεπαιδεύσατε καὶ διεπαιδαγωγήσατε ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου πολυαρίθμους ποιμένας καὶ διδασκάλους εὐγνωμόνως ἐνθυμουμένους ὑμᾶς καὶ μετ' ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ καὶ ἐγκωμίων ἀναφέροντας τὸ τίμιον ὑμῶν ὄνομα, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὴν ἀγαθωτάτην ὑμῶν φήμην οὐ μόνον πανταχοῦ Ἑλληνικῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτεροδόξοις Ἐκκλησίαις, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὸ πρᾶον καὶ εἰρηνικὸν καὶ φιλάδελφον, τὸ σεμνὸν καὶ ἀνεπίληπτον τοῦ ἤθους ὑμῶν, καὶ συλλήβδην ἀπεβλέψαμεν εἰς τὰ περικοσμοῦντα ὑμᾶς ἔκτακτα καὶ ἐξαιρετικὰ προσόντα, καθόσον αἱ ἔκτακτοι καὶ ἐξαιρετικαὶ παροῦσαι περιστάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀπῄτουν Πρωθιεράρχην ἔκτακτα προσόντα συγκεντροῦντα. Καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἐξαιρετικαὶ αἱ περιστάσεις, ὑφ' ἃς διατελεῖ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν· διότι, ἵνα μόνον εἰς ἐλάχιστα σημεῖα περιορισθῶ, νῦν εἴπερ ποτὲ ἐπιτακτικὴ παρίσταται ἀνάγκη τῆς ἀποκτήσεως λογίου καὶ μεμορφωμένου κλήρου, δυναμένου νὰ εὐαγγελίζηται τῷ ἑλληνικῷ λαῷ τὰς μεγάλας καὶ ὑψηλὰς τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας, νῦν εἴπερ ποτέ, ὁπότε ὀλέθριαι κακοδοξίαι μετὰ τῶν συμπαρομαρτουσῶν αὐταῖς ἠθικῶν πλανῶν ἀπειλοῦσι νὰ ἀνατρέψωσιν αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας, εἶναι ἀνάγκη ἀναπόδραστος ἡ ἀπόκτησις κλήρου δυναμένου ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης καὶ τῆς καταιγίδος ταύτης νὰ ὁδηγῇ τὸν Χριστώνυμον λαὸν ὡς φάρος τηλαυγὴς εἰς τὸν εὔδιον καὶ σωτήριον λιμένα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ἀλλ' οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ κλήρου ἡμῶν ἐπιβάλλει καὶ αὐτὴ ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους ἡμῶν, διότι εἶναι τῷ ὄντι λυπηρὸν πρᾶγμα ἐμβάλλον πάντα πονοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν εἰς μελαγχολίαν, ὅτι ἐκ πάντων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν μηδὲ τῶν Βαλκανικῶν τοιούτων ἐξαιρουμένων, μόνον τὸ ἡμέτερον Κράτος ὑπολείπεται τόσον εἰς τὸ σπουδαῖον καὶ ζωτικὸν ζήτημα τοῦτο. Μετὰ τῆς ἀποκτήσεως κλήρου πεπαιδευμένου συμβαδίζει καὶ ἡ οἰκονομικὴ αὐτοῦ ἀνόρθωσις, νῦν δὲ μάλιστα, ὁπότε αἱ συνθῆκαι τῆς συντηρήσεως ἀπέβησαν δυσχερέσταται, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ληφθῇ πρόνοια ἄμεσος καὶ ταχεῖα οὐ μόνον πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν μεμορφωμένων ἱερέων, ἀλλ' ἁπαξαπλῶς πάντων τῶν ἐφημερίων τοῦ Κράτους, καθ' ὃν τρόπον λαμβάνεται μέριμνα καὶ τὰ μέσα ἐξευρίσκονται περὶ πάντων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, διότι πάντες οἱ ἱερεῖς οἰκογενειάρχαι ὄντες προσπαλαίουσι πρὸς ἀνυπερβλήτους οἰκονομικὰς δυσχερείας καὶ μεγάλας ἀντιμετωπίζουσι βιωτικὰς ἀνάγκας. Μετὰ τῆς μορφώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου συνδέεται προδήλως καὶ ἡ σύστασις σπουδαίων Ἱερατικῶν Σχολείων, ἐναμιλλωμένων ἐν τῷ ἀρτιωτέρῳ καταρτισμῷ τῶν μελλόντων ἱερᾶσθαι, ἐν θεολογικοῖς συγγράμμασι καὶ περιοδικοῖς καὶ οὕτως εἰς τὴν θεολογικὴν ἡμῶν Ἐπιστήμην προσδιδόντων νέαν ζωὴν καὶ ἀκμὴν μέλλουσαν ἀναμφισβητήτως νὰ ἐπιδράσῃ καὶ παρακολουθήσῃ αὐτοὺς καθ' ὅλον τὸν ἱερατικὸν βίον ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀναγκαία νῦν ἀποβαίνει ἡ σύστασις Ἐκκλησιαστικοῦ Τυπογραφείου, ἡ ἐκπαίδευσις νέων κληρικῶν εὐσεβῶν καὶ εὐφυῶν ἐν Πανεπιστημίοις τῆς Δύσεως, ἡ ἐπιμεμελημένη καλλιέργεια φιλικῶν ἐγκαρδίων σχέσεων καὶ μετὰ τῶν ὁμοδόξων καὶ μετὰ τῶν ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ἧς μάλιστα διακεκριμένοι Κληρικοὶ καὶ Θεολόγοι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συμπαθείας προσβλέπουσιν εἰς τὴν γεραρὰν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ὡς τὴν διαφυλάξασαν ἀμιγῆ καὶ ἀνόθευτον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τῶν ὀκτὼ πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰώνων. Αἱ ἐξαιρετικαὶ λοιπὸν αὗται περιστάσεις ἐπέβαλλον νὰ κληθῇ ἐπὶ τὴν Προεδρίαν ταύτην ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἡ διὰ τὰ ἔκτακτα καὶ σπουδαῖα Αὐτῆς προσόντα δυναμένη νὰ ἐγκαινίσῃ περίοδον νέας ζωῆς καὶ ἀκμῆς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ νὰ ἐξυψώσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν καὶ λαμπρότητα. Διὰ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ἀπεβλέψαμεν μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ὑμᾶς ἐξελεξάμεθα Ἀρχιποίμενα τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, χάριτας δὲ ὀφείλομεν τῷ εὐσεβεστάτῳ ἡμῶν Ἄνακτι καὶ τῇ Σεβαστῇ Κυβερνήσει, ὅτι συνεπινεύσαντες ἔσπευσαν νὰ περιβάλωσι διὰ τῆς ὑψηλῆς Αὐτῶν ἐγκρίσεως τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν.

Ἐπιλαβοῦ τοίνυν, Μακαριώτατε, μετὰ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀκαταβλήτου θάρρους καὶ χρηστῶν ἐλπίδων τῶν ἱερῶν σου χρεῶν καὶ καθηκόντων. Ἔχεις προθύμους καὶ εἰλικρινεῖς συνεργοὺς καὶ συναντιλήπτορας ἐν τῇ ἐργώδει σου διακονίᾳ οὐ μόνον ἡμᾶς τοὺς Συνέδρους σου, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίαν διακαῶς ἐπιποθοῦσαν τὴν βελτίωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· ἔχεις συνεπινεύουσαν καὶ ὑποστηρίζουσαν τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν· ἔχεις ἐπικροτοῦντα ἅπαντα τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν, καὶ πρὸ παντὸς ἔχεις ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν κεδνῶν Σου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας βουλευμάτων τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χάριν τοῦ τῷ ἰδίῳ τιμίῳ αἵματι περιποιησαμένου αὐτὴν Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἔντεινε τοίνυν, κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἕνεκα πρᾳότητος, ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης καὶ ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

231ν

Ὁ Μακαριώτατος ἀπαντῶν ηὐχαρίστησε, προσθέσας, ὅτι ἀνέλαβε τὸν ἀποδοθησόμενον εἰς αὐτὸν Θρόνον μὲ βαθυτάτην συναίσθησιν τῶν καθηκόντων του καὶ θὰ προσπαθήσῃ, ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀνακτήσῃ τὴν διοικητικὴν αὐτῆς αὐτοτέλειαν, τῇ συνδρομῇ δὲ τῆς Κυβερνήσεως θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ βελτίωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Ὁ παριστάμενος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐξέφρασε τὴν χαράν του, διότι ὁ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος ἐξελέγη Ποιμὴν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς Ἐκκλησίας.

— ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πρώτη ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ἧς πνευματικὸν τέκνον τυγχάνει ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ἔσπευσε νὰ συγχαρῇ Αὐτὸν διὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματος:

«Ἁγιωτάτη Μήτηρ Ἐκκλησιῶν τιμὴν ἑαυτῆς λογιζομένη ἐκλογὴν ὑμετέρας Μακαριότητος συγχαίρει Αὐτῇ ἐπικαλουμένη ἐνίσχυσιν Ὑψίστου, εἰς εὐδόκιμον διακονίαν ἀναδεχθείσης Αὐτὴν Ἁγιωτάτης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας».

† ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, πλὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ τηλ]τος ὅπερ ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμ. Πατριάρχης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μητροπολίτην, συνεχάρη Αὐτὸν διὰ τοῦ κάτωθι:

«Ἡ Ἁγιωτάτη ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία ποιεῖται ἰδίας πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας ὑπόθεσιν τὴν ἐπὶ τοῦ Προεδρικοῦ Θρόνου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἄνοδον τῆς ὑμετέρας ἁγιωτάτης Μακαριότητος. Ἐνισχύοι Αὐτὴν ὁ Κύριος ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν καθηκόντων τῆς ἐν ᾗ ἐκλήθη ἄνωθεν ὑψηλῆς διακονίας, εἰς δόξαν Χριστοῦ».

† ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου συγχαίρουσα ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Ἱερὰ Σύνοδος Κύπρου ἐπὶ γηθοσύνῳ ἀγγέλματι ἐκλογῆς Σας πρωτόθρονον Ἐκκλησίας Ἑλλάδος συγχαίρουσα εὔχεται πλουσίαν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν ὅπως Ἀρχιερατεία Ὑμῶν ἀποβῇ καρποφόρος ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας, ἐπαξίως περικοσμουσῶν Ὑμᾶς ἀρετῶν».

† ΚΥΠΡΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΣ *Πρόεδρος*

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἐτηλεγράφησεν ἐκδηλῶν τὴν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Μητροπολίτου χαράν του πληροφορῶν ὅτι ἀναμένει τὰ εἰρηνικὰ αὐτοῦ γράμματα.

Πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ Κ)πόλεως ἡ Α. Μ. ὁ Μητροπολίτης μετὰ τὴν πρὸς τὸν Βασιλέα διαβεβαίωσίν Του ἀπήντησε διὰ τῶν ἑξῆς:

«Ἐπισήμως ἀναλαβὼν σήμερον διαποίμανσιν κληρωθείσης μοι Ἐκκλησίας εὐχαριστῶ ὑμετέρᾳ Μακαριότητι (Παναγιότητι) καὶ σεπτῇ μοι Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ (Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία Κ)πόλεως) ἐπὶ διαβιβασθείσαις μοι εὐχαῖς».

Πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου:

«Εὐχαριστῶν ἀντιχαιρετίζω Ἐκκλησίαν Κύπρου μετ' ἐλπίδων χρηστῶν κοινῆς συνεργασίας, ἐπ' ἀγαθῷ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

— ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ.

(Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος πρὸς Τὴν Α. Μ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν μέχρις ὥρας ἐλήφθησαν τὰ ἑξῆς.

Συγχαίρων ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ εὔχομαι Ὑμῖν μακροβιότητα μετὰ πληρώσεως πάντων ἱερῶν πόθων.

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας *Τιμόθεος*.

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

† Ὁ Πατρῶν *Ἀντώνιος*.

Ἔμπλεοι χαρᾶς χαιρετίζομεν ἐν τῷ προσώπῳ ὑμ. Μακαριότητος ἀνύψωσιν Ἐκκλησίας, εὐχόμενοι αὐτῇ μακροβιότητα

† Ὁ Μεσσηνίας *Μελέτιος*.

Χαρά μου ἀπεριόριστος εἰρήνη τῇ Ἐκκλησίᾳ.

† Ὁ Ἀργολίδος *Ἀθανάσιος*.

Θερμότατα συγχαίρων ὁλοψύχως εὔχομαι ἐνίσχυσιν παρὰ Θεοῦ πρὸς ταχεῖαν ἀναδιοργάνωσιν Ἐκκλησίας ἐπ' ἀγαθῷ Πατρίδος.

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας *Γερμανός*.

Συγχαίροντες ἐγκαρδίως ἐπευχόμεθα ἐπιτυχῆ δρᾶσιν ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας.

† Ὁ Θηβῶν *Συνέσιος*.

Ἐγκαρδίως συγχαίρομεν εὐχόμενοι ὁλοψύχως ἐνίσχυσιν ἀπὸ Θεοῦ.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας *Κωνσταντῖνος*.

Ἔνδακρυς ἐκ χαρᾶς ἐπὶ ἐκλογῇ ὑμετέρᾳ πέποιθα ὅτι ἐπεσκέψατο Κύριος Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος.

† Ὁ Καρυστίας *Παντελεήμων*.

Ἐπαξίᾳ ἀναρρήσει Ὑμῶν μεγακλέα Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν ἐκφράζω ἐνδόμυχον χαράν μου, εἰλικρινῆ συγχαρητήρια, ταπεινὰς διαπύρους εὐχάς.

† Ὁ Λαρίσης *Ἀρσένιος*.

2312

Συγχαίρω ὁλοψύχως. Χαιρετίζω γηθοσύνως ἀρχὴν νέας Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἣν ἐγγυᾶται ὑμετέρα προσωπικότης.

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας *Ἀνδρέας.*

Συγχαίρω ὑμετέρᾳ Πανιερότητι ἐπ' ἀναρρήσει αὐτῆς Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν.

† Ὁ Φωκίδος *Ἀμβρόσιος.*

Σκιρτῶ ἐξ ἀγαλλιάσεως ἐπὶ ἐπαξίᾳ ἀναρρήσει Ὑμῶν Θρόνῳ Ἀρεοπαγίτου. Δώῃ ὑμῖν Κύριος ἔτη μακρὰ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας.

† Ὁ Ἠλείας *Ἀντώνιος.*

Θερμότατα συγχαρητήρια.

† Ὁ Θήρας *Ἀγαθάγγελος.*

Συγχαίροντες ἐπικροτοῦμεν ἰδέας περὶ Ἐκκλησίας. Κύριος Ὑμῖν βοηθός.

† Ὁ Ἄρτης *Σπυρίδων.*

Συγχαίροντες ὁλοψύχως εὐχόμεθα ἀναδειχθῆτε ἀντάξιος περιστάσεων.

† Ὁ Παροναξίας *Ἱερόθεος.*

Συγχαίρω ἐνδομύχως. Ἐπικαλοῦμαι θερμῶς ἀφ' ὕψους ἀντίληψιν ἐπ' ἀγαθῷ στρατευομένης Ἐκκλησίας.

† Ὁ Λευκάδος *Δανιήλ.*

Θερμότατα συγχαρητήρια.

† Ὁ Ζακύνθου *Διονύσιος.*

Συγχαίρων θερμότατα εὔχομαι αἰγλήεσσαν Ἐκκλησιαστικὴν ζωήν.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν *Ἀθηναγόρας.*

Ἀδελφικῶς κατασπαζόμενοι ἐγκαρδίως συγχαίρομεν ἐπὶ κλήσει Ὑμῶν εἰς Προεδρίαν Ἐκκλησίας Ἑλλάδος εὐχόμενοι ὅπως ἡ εἰς ταύτην καλέσασα θεία Πρόνοια σκέπῃ καὶ ἐνισχύῃ ἐν τῇ διακονίᾳ Ὑμῶν ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας.

† Ὁ Ὕδρας καὶ Σπετσῶν *Προκόπιος.*

Θερμὰ συγχαρητήρια.

† Ὁ Κεφαλληνίας *Δαμασκηνός.*

Συγχαίρων εἰλικρινῶς εὔχομαι ἀξιωθῆναι ἰδεῖν πραγματοποιουμένας ὑμετέρας κανονικὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς περὶ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

† Ὁ Μητροπολίτης Χίου *Ἱερώνυμος.*

Ὑποβάλλων ταπεινὰ συγχαρητήρια ἐπὶ ἐκλογῇ ὑμ. Πανιερότητος εἰς Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν εὔχομαι ὅπως Κύριος κρατύνῃ αὐτὴν πρὸς ἀκλινῆ σταδιοδρομίαν Ἐκκλησίας.

† Ὁ Σιδηροκάστρου *Νεόφυτος.*

Συγχαίρω ἐγκαρδίως, δικαίᾳ ἀναδείξει Προεδρικῇ Μητροπόλει.

† Ὁ Παραμυθίας *Νεόφυτος.*

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως εὐχόμενοι ἔνδοξον ποιμαντορίαν.

† Ὁ Καλλιπόλεως *Κωνσταντῖνος.*

Ἐγκάρδια ἀδελφικὰ συγχαρητήρια ἐπὶ λίαν ἐπαξίᾳ ἀναρρήσει.

† Ὁ Ἐδέσσης *Ἀγαθάγγελος.*

Συγχαίρων ἐπαξίᾳ Ὑμῶν προαγωγῇ ἐπικαλοῦμαι θείαν ἐνίσχυσιν πρὸς εὐδόκιμον ποιμαντορίαν Ὑμῶν.

† Ὁ Βερροίας *Κωνσταντῖνος.*

Ἐγκαρδίως συγχαίρομεν.

† Ὁ Σερρῶν *Χριστόφορος.*

Συγχαίρων ὁλοψύχως καὶ εὐχόμενος δόκιμον ἐν πᾶσιν ἀρχιερατείαν ἀσπάζομαι ἀδελφικῶς.

† Ὁ Θεσσαλονίκης *Γεννάδιος.*

Ἐπὶ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ ὑμετέρας Μακαριότητος ὑποβάλλω ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

† Ὁ Καστορίας *Ἰωακείμ.*

Θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ.

† Ὁ Νικοπόλεως *Ἰωακείμ.*

Συγχαίρων θερμῶς εὔχομαι τελείαν εὐδοκίμησιν, μακροημέρευσιν πρὸς εὔκλειαν Ἐκκλησίας.

† Ὁ Κίτρους *Παρθένιος.*

Θερμὰ συγχαρητήρια.

† Ὁ Θυατείρων *Γερμανός.*

Ἐπαξίᾳ ἀναρρήσει πρωτοθρόνῳ Ἑλλάδος συγχαίρων γεραίρω ὅλην Ἐκκλησίαν.

† Ὁ Ἀλεξουπόλεως *Γερβάσιος.*

Συγχαίρω ἐγκαρδίως.

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης *Γερμανός.*

Θερμῶς συγχαίρω ἐπὶ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ.

† Ὁ Σάμου *Κωνσταντῖνος.*

Συγχαίρων ἐγκαρδίως ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ εὔχομαι θείαν ἐνίσχυσιν πρὸς εἰρήνευσιν καὶ ἀνόρθωσιν Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, πραγματοποιουμένων ἐλπίδων ἐξ ὑμετέρας ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς.

† Ὁ Κρήτης *Τίτος.*

Πρὸς πάντας τοὺς Ἱεράρχας οἵτινες πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὴν Α. Μ. ἀπεστάλησαν εὐχαριστήρια ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἐμφανίζεται προδήλως πραγματοποιηθεῖσα ἡ ποθουμένη ἕνωσις τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τοιουτοτρόπως δύναται μετὰ πεποιθήσεως νὰ χωρήσῃ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης.

Πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Σεβ. Μητροπολῖται συνεχάρησαν ἅμα τῇ χειροτονίᾳ τὴν Α. Μ. τὸν Μητροπολίτην.

Πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τὰς λοιπὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἀπεστάλησαν ἤδη τὰ «Εἰρηνικὰ Γράμματα» τοῦ νέου Πρωθιεράρχου.

2310

— ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ πρώην Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μακαρ. κ. Θεόκλητος συνεχάρη τὸν νέον Μακαριώτατον κ. Χρυσόστομον ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει Του. Ὁ Μητροπολίτης ἀποδίδων Αὐτῷ τὸ φιλοφρόνημα ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον τὸν Μακαρ. κ. Θεόκλητον, συνοδευόμενος ὑπὸ πάντων τῶν Συνοδικῶν.

Ὁ πρώην Μητροπολίτης ὑπεδέχθη μετ' ἄκρας συγκινήσεως καὶ χαρᾶς τὸν κ. Χρυσόστομον, εὐχηθεὶς Αὐτῷ «ἐνίσχυσιν παρὰ Θεοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας». Προσέθηκε δὲ ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ Του διέβλεψεν ἀείποτε τὸν ἐνδεδειγμένον διὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν βαρυτάτων καθηκόντων τοῦ ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μητροπολίτης ἀνεκοίνωσεν ἀκολούθως εἰς τὸν τέως Μητροπολίτην ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐζήτησε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἔκδοσιν Ν. Διατάγματος περὶ ἀπονομῆς προσθέτου εἰς Αὐτὸν συντάξεως 2,000 δραχ.

— ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε τὴν παρ. Πέμπτην (22) εἰς συνεδρίαν, ἀσχοληθεῖσαν σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνεδρίας ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ἀνακοινωθέν :

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει ἀπεφάσισε νὰ παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὅπως ἐγκρίνῃ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἵνα, συνερχομένη αὕτη τὴν μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἑβδομάδα, συσκεφθῇ περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ περὶ καταρτισμοῦ Νομοσχεδίου Καταστατικοῦ Νόμου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπὸ τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1914 καταρτισθέντος.»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.

(Ἐγκύκλιος)

Ἀριθ. Πρωτ. 1649 / Διεκπ. 1686 — Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου / 5 Μαρτίου 1923

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀγγέλλουσα Ὑμῖν τὸ εὐφρόσυνον γεγονὸς τῆς ἐπελθούσης Κοινωνίας τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παραγγέλλει Ὑμῖν, ἵνα μνημονεύητε ἐν τοῖς Ἱεροῖς Διπτύχοις τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ' κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 713 τῆς 3 Ἀπριλίου 1853 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τοῦ πῶς δεῖ μνημονεύειν τῶν Πατριαρχῶν.

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κλπ. *Ἀθανάσιος*
† Ὁ Δημητριάδος *Γερμανός*
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας *Ἀμβρόσιος*
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν *Πολύκαρπος.*

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. *Γερμανὸς Ἀρ. Ρουμπάνης*

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Κατόπιν τῆς παραιτήσεως τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ ἀπὸ μέλους τῆς Ἱ. Συνόδου τὸ Συνοδικὸν Σῶμα συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, ἐκ τῶν Πανιερ. Μητροπολιτῶν Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθυμίου, Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου καὶ Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου.

Ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς 1)14 Μαρτίου 1922.

Ὁ Μακαρ. Πρόεδρος προέτεινε καὶ ἐγένετο δεκτόν, ἵνα γένηται κοινὴ σύσκεψις τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ, ὁρισθείσης τῆς ἐπιούσης ὡς ἡμέρας συσκέψεως.

—Ἀνεκοινώθη, ὅτι διωρίσθη ἐνταῦθα Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς εὐχερεστέραν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Χρυσόστομος.

—Ἀπεφασίσθη, ἵνα κατὰ τὴν πρώτην προσεχῆ συνεδρίασιν γίνῃ δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Χρυσόστομος.

—Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. ὅτι διὰ Βασ. Διατάγματος ἐγένετο δεκτὴ ἡ ὑποβληθεῖσα παραίτησις τοῦ ἐκ τῶν Συνοδικῶν μελῶν Πανιερ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ.

Ἱερὰ Μητρόπολις.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, κωλυομένου τοῦ Μακ. Μητροπολίτου, μετέβη ὁ βοηθὸς Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Σεβ. κ. Ἱερόθεος καὶ ηὐλόγησε τὴν κατάθεσιν θεμελίου λίθου ἐπὶ ἀνεγέρσει Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὸν σταθμὸν Κουκάκη. Εἰς τὴν σεμνὴν ἐπιβλητικὴν τελετὴν παρῆσαν ἀπὸ μέρους τῆς Α. Μεγαλειότητος ὁ Ὑπασπιστὴς κ. Νικολαΐδης, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ κ. Δήμαρχος καὶ πολὺς εὐσεβὴς λαός. Εἰς τὸ τέλος τῆς τελετῆς ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος δι' ἁδροῦ λόγου ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος.

Μνημόσυνον εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Σεμνὸν καὶ ἐπιβλητικὸν ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Δωροθέου Μαμμέλη, τελεταρχοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἐφέσου, Φιλαδελφείας, Κρήνης καὶ Περγάμου καὶ συμπαρισταμένων καὶ τῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς καὶ τοῦ Πανιερ. Ἰωαννίνων κ. Γερμανοῦ, τοῦ πρώην Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου τῶν Πατριαρχείων καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν.

Κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν προσῆλθον ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως κ. Πλαστήρας, οἱ Ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὁ Ναύαρχος κ. Κουντουριώτης, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Στόλου, οἱ στρατηγοὶ Δαγκλῆς καὶ Μαζαράκης, οἱ πρώην ἐθνικοὶ Σύμβουλοι τῶν Πατριαρχείων, οἱ τέως πληρεξούσιοι Θρᾴκης, μέλη τῆς Ἐπιτροπείας τῶν Ἀλυτρώτων καὶ πολὺς λαός.

Τὸ πένθος ἔφερεν ἡ διοργανωτικὴ Ἐπιτροπή, ἐκ τῶν με-

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΚΑΛΛΙΟΝΤΖΗΣ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Γραφεῖα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει

Ἐπιταγαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ταμίαν κ. *Ἡλίαν Ἀνδρικόπουλον*.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ
ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠ. ΑΘΗΝΩΝ
ΔΗΜ. ΠΑΠΑΒΛΗΣΙΔΗΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ, Δ.Ν.
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ι. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΛΟΥΚΑΣ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ΙΕΡΕΥΣ, ΚΑΘ.
ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Ι. Σ. ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑΜΙΑΣ
ΗΛ. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ Δ.Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μητροπόλεων, Μονῶν, Ναῶν Δρχ.	30
Λοιπῶν συνδρομητῶν »	25
Φοιτητῶν, Ἱεροσπουδαστῶν »	15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ.	20

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ

λῶν τῆς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ τέως πληρεξούσιος Καλλιπόλεως κ. Φίλανδρος, ἐξάρας τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀειμνήστου καὶ οἱ κ. κ. Κ. Σπανούδης καὶ Α. Παπᾶς, τονίσαντες τὴν δρᾶσιν τοῦ ἐκλιπόντος Τοποτηρητοῦ ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ θαλάσσιον ἀτύχημα.

Κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἐν τῷ Ναυστάθμῳ κηδείαν τῶν θυμάτων τοῦ θαλασσίου ἀτυχήματος τῆς Ψυτταλείας ὁ Μακ. Μητροπολίτης μετὰ τῶν Πανιερ. Συνοδικῶν Σύρου, Ναυπακτίας καὶ Τρίκκης διεπεραιώθησαν καὶ ἐχοροστάτησαν μετὰ τοῦ Σεβ. Ἐφέσου. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς ἀκολουθίας ὁ Μακ. Μητροπολίτης εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ αἰώνιος τῆς Πατρίδος ἐχθρὸς δὲν ἤθελεν ἄλλον βοηθὸν εἰς τὸ δόλον ἔργον του. Τὸ πλῆγμα τὸ ὁποῖον κατεφέρθη δὲν εἶναι μόνον πλῆγμα τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ, δὲν πλήττει μόνον τοὺς συγγενεῖς, ἀλλ' ὁλόκληρον τὴν Πατρίδα, ἥτις δικαίως πενθεῖ διὰ τὸν θάνατον τῶν γενναίων της. Δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τις λόγους παρηγορίας. Εἶναι τόσον μέγα τὸ ἐθνικὸν ἀτύχημα. Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλλὰς ἔρχεται διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας νὰ προσφέρῃ τὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον ὡς βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας τῶν συγγενῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέεται ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν γενναίων τῆς Πατρίδος τέκνων εὐχομένη ὅπως τάξῃ αὐτὰς ὁ Ὕψιστος ἐν σκηναῖς δικαίων».

— Ἐπίσης πρωτοβουλίᾳ τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου συνεκροτήθη Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν θυμάτων. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπηύθυνεν ὡραιοτάτην Ἔκκλησιν πρὸς τὸν Λαὸν ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Στρατῷ.

Τὴν παρ. Τετάρτην ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῶν μαθητῶν τῆς Α΄ τάξεως τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Παρευρέθησαν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ Καθηγηταὶ μετὰ τοῦ Διοικητοῦ Συν]ρχου κ. Γ. Γονατᾶ. Τοὺς μαθητὰς προσεφώνησαν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτης καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς.

Ἐπαρχίαι.

Ὕδρα. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτέλεσεν ὁ πανιερ. Μητροπολίτης Ὕδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκόπιος τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔνθα καὶ ὡμίλησε σχετικῶς μὲ τὰ ἐγκαίνια, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐδίδαξε περὶ ἀνατροφῆς Ἑλληνοπρεποῦς τῶν παίδων.

— Τὴν παρ. ἑβδομάδα ὁ Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀνανίας Μάνος μετέβη καὶ ὡμίλησεν εἰς Κοιλάδα καὶ Θερμήσιον.

Πύργος (Ἠλείας). Τὴν Β΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ὁ ἱερολογ. Καθηγητὴς κ. Ἰωάν. Πετρόπουλος ὡμίλησεν εἰς Ἀνδραβίδα κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, μεθ' ἣν ἐτελέσθη καὶ πάνδημος λιτανεία. Ἐπίσης ὡμίλησε τὴν Γ΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν εἰς Γαστούνην κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, ὁμιλεῖ δὲ καὶ εἰς διαφόρους κοινότητας τῆς Ἠλείας περιοδεύων αὐτὰς κατὰ Κυριακήν.

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Συνδρομηταὶ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσι τὰς ὀφειλομένας συνδρομάς των, διότι ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολή του πρὸς αὐτούς.

Ἐκκλησία ΚΠόλεως.

Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ συνελθοῦσα τὴν 10ην Μαρτίου Ἐπισκοπικὴ Σύνοδος τοῦ κλίματος τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἀπεδέχθη τὰ ἐπίσημα γράμματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δι' ὧν προτείνεται ὅπως εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν καθεστὼς τῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης ἐπέλθωσιν αἱ ἑξῆς μεταρρυθμίσεις:

α΄) Νὰ προαχθῶσιν εἰς Μητροπόλεις αἱ ἐπισκοπαὶ Κίτρους καὶ Πολυανῆς. β΄) Νὰ καταργηθῇ ἡ ἐπισκοπὴ Καμπανίας, ἡ ἐπαρχία δὲ νὰ κατανεμηθῇ ἐξ ἴσου μεταξὺ τῶν Μητροπόλεων Βερροίας καὶ Θεσσαλονίκης, γ΄) Αἱ δύο ἐπισκοπαὶ Ἀρδαμερίου καὶ Ἁγίου Ὄρους νὰ συγχωνευθῶσιν εἰς μίαν Μητρόπολιν Χαλκιδικῆς, καὶ δ΄) Νὰ ἱδρυθῇ μία νέα ἐπισκοπικὴ ἕδρα ἐν Λαγκαδᾷ, ἥτις θὰ ὑπάγηται εἰς τὴν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία.

Ὡς πληροφορούμεθα ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, τοῦ «Church Times», (23 Φεβρ. ἐ. ἔ.), ἡ Α. Σ. ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας πρό τινων ἡμερῶν ἐποιήσατο ἐνώπιον τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συνελθούσης ἐπισκοπικῆς συνόδου περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ πρὸς τὰς ἀρχαίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπίσημον ὁμιλίαν, ἥτις κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ μνημονευθέντος ἐκκλ. φύλλου ***θ' ἀποβῇ ἱστορική***. Ἐν αὐτῇ ἐμνήσθη τοῦ ἀπὸ αἰώνων ἤδη ὑφισταμένου καὶ μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ζωηρῶς ἀναπτυχθέντος φιλικοῦ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς συνδέσμου, ὑπενεθύμισε μετὰ πολλῆς συμπαθείας τὸν ἄγριον διωγμόν, ὃν ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων ὁ ἀνατολικὸς χριστιανισμὸς καὶ μετ' οὐχὶ ἐλάσσονος συμπαθείας ὑπηνίχθη τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ Οἰκουμεν. Πατριάρχου σημερον. Τέλος διέτριψε διεξοδικῶς ἐπὶ τῆς γνωστῆς προσφάτου ἀναγνωρίσεως τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν παρὰ τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου, ὅπερ γεγονὸς ἐχαρακτήρισεν ὡς ***ἀναμφιβόλως ἐνδιαφέρον γεγονὸς καὶ σπουδαῖον βῆμα*** συστήσας ἅμα ὅτι ***δὲν πρέπει μήτε νὰ ὑποτιμᾶται μήτε ὑπὲρ τὸ δέον νὰ ἐξαίρηται ἡ σημασία τοῦ γεγονότος τούτου.***

Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀναγινώσκομεν θερμοτάτην Ἔκκλησιν περὶ ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων προσφύγων ὑπὸ τὸν τίτλον «τὸ ἄριστον δῶρον». Ἐπὶ τούτῳ ὁ «Ἱ. Σύνδεσμος» ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐντιμοτάτην διεύθυνσιν τῆς «Church Times».

Περιεχόμενα.

Ὁ Νέος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.— Ἡ Χειροτονία καὶ Ἀνάρρησις τοῦ νέου Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.—Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ